

PROTESTAS

NEsibaigė

500 metų po Liuterio

Protestas nesibaigė

500 metų po Liuterio

2017 m. spalio 31 d. buvo minimas 500 metų jubiliejus, skirtas atminti įvykiui, kuomet Martynas Liuteris prikėlė prie Vitenbergo bažnyčios durų 95 tezes. Šios 95 tezės atskleidė katalikų Tradicijos prieštaravimus Biblijai. Žmonės buvo nustebę, kad vienam žmogui pasisekė padaryti tokį neįtikėtiną dalyką: sukilti ir prieštarauti popiežiaus valdžiai. Vienas žmogus prieš visą sistemą!

95 tezės greitai išplito Vokietijos žemėse ir kitose vietovėse. Vėliau įvyko daug gyvų diskusijų. 95 tezės paveikė žmonių mąstymą, daugelis pradėjo kitaip

mąstyti. Šventąjį Raštą turėjo tik kunigai, į kuriuos buvo nukreiptos žmonių akys.

Dvasininkams buvo patikėta aiškinti Dievo žodį. Martynas Liuteris savo 95 tezėmis ir pamokslais atskleidė, kad kunigų tradicijos ir mokymas neatitiko Biblijos. Greitai atsirado dvi skirtingos pozicijos – Katalikų bažnyčios ir Liuterio mokyimo. Liuteris tvirtai laikėsi savo atradimų ir mokymo, todėl buvo pakviestas į Vormso reichstagą. Reichstogas norėjo, kad Liuteris paklustų aukštesnėms instancijoms ir išsižadėtų savo žodžių ir darbų, bet šis atsakė: „Dievo malonės padedamas aš maldauju

Liuteris Vormso parlamente, 1521 m. balandis

jūsų, šviesiausias imperatoriau ir šlovingieji kunigaikščiai, ir visų kitų įrodyti pagal pranašų ir apaštalų darbus, kur aš klydau. Kai būsiu įtikintas, išsižadėsiu kiekvieno savo paklydimo ir pirmasis, pagriebę savo knygas, įmesiu į ugnį“. Jis tęsė: „Aš negaliu pateikti svarstyti savo tikėjimo nei popiežiui, nei bažnyčios susirinkimams, nes akivaizdu, kad jie dažnai klydo ir prieštaravo vienas kitam. Todėl aš negaliu išsižadėti ir neišsižadėsiu, nebent būsiu įtikintas Šventojo Rašto liudijimu ar aiškiausiais proto įrodymais mano tvirtinimų neteisingumu, nebent tai pakeistų mano sąžinę, suvaržytą Dievo žodžiu, nes krikščioniui pavojinga daryti ką nors prieš sąžinę. Čia aš stoviu ir kitaip negaliu. Tegu padeda man Dievas. Amen“ (Merle d’Aubigné, 7 t., 8 sk.)

Krikščionių kunigaikščių protestas

Imperatorius Karolis V norėjo sustabdyti Liuterį ir Reformaciją. 1529 metais jis sušaukė Špėjerio reichstagą, patenkindamas popiežiaus atstovų norą. Susirinkimo metu buvo nutarta užkirsti kelią plačiam Reformacijos plitimui. Buvo nuspręsta, kad reformatoriai neturi priešintis daugumai ir prieštarauti Katalikų bažnyčios pozicijai ir nė vienas katalikas neturi priimti Liuterio mokyimo.

Krikščionys kunigaikščiai, kurie pritarė Reformacijai, nusprendė protestuoti prieš Nacionalinę tarybą. Jie parašė: „Mes negalime patvirtinti ir palaikyti įsakymo, kuris prieštarauja Dievui, Jo Šventam žodžiui, mūsų sąžinei, palaikančiai tiesą, ir mūsų sielų išgelbėjimui... Mes pasiryžę su Dievo malone skelbti tikrą ir tyrą Jo žodį – tokį, koks yra Senajame ir Naujajame

Testamente, be mažiausio iškraipymo, nepridedant nieko, kas Dievo žodžiui prieštarautų“ (d’Aubigné, 13 t., 6 sk.) Jų protestas suteikė reformuotai bažnyčiai protestantų vardą, o jos principai tapo protestantizmo esme.

Vartburgo pilis, kalnų tvirtovė, kurioje reformatorius parašė daugybę Vokietijoje platinamų traktatų bei išvertė Naujajį Testamentą į vokiečių kalbą..

Kieno autoritetas?

Martynas Liuteris ir kiti reformatoriai tikėjo, kad krikščionis, skelbdamas tikėjimą ir mokymą, turi remtis Biblija ir tik Biblija. Katalikų bažnyčia teigė, kad reikia laikytis Biblijos ir Tradicijos. Neatitikimas buvo akivaizdus.

Katalikų bažnyčia mokė, kad Liuteris ir kiti reformatoriai turi paklusti jos ir valstybės sprendimams. Reformatoriai sakė, kad jie taip ir elgsis, jei tie sprendimai neprieštarauja Dievo žodžiui. Reformatoriai tikėjo, kad jie turi teisę tikėti ir mokytis pagal savo sąžinę. Tačiau Roma mokė, kad jei sprendimas priimtas Bažnyčios tarybos daugumos, jis yra teisingas, ir visi turi jį

vykdyti. Kiekvienas turėjo pasirinkti, ar vienintelis ir teisingas yra tik Dievo žodis, ar Bažnyčios mokymas (Tradicija) ir Biblija.

Persekiojimas

Reformatoriai nesutiko nusilenkti Romai ir paklusti jos autoritetui, todėl Katalikų bažnyčia pradėjo juos persekioti. Reformatoriai priešinosi Romos valdžiai, todėl atėjo laikas su jais susidoroti. Senos istorinės knygos, kurių šiandien išliko nedaug, pasakoja apie baisius persekiojimus. Daug reformatorių buvo įkalinta nežmoniškoms sąlygomis, kiti buvo persekiojami Alpių negyvenamose vietose, dar kiti atiduoti laukiniams žvėrimis. Daug jų buvo pasmerkta inkvizicijai, dar kitiems nukirstos galvos.

Pasakojimai apie Katalikų bažnyčios žiaurius persekiojimus ir bausmių būdus sukrėtė pasaulį Liuterio laikais ir vėliau. Popiežius prakeikė daug reformatorių, šie buvo visaip baudžiami. Kai reformatoriai buvo atskirti nuo Bažnyčios, bet kas panorėjęs galėjo juos nužudyti. Kai kurie reformatoriai, pavyzdžiui, Jeronimas, Janas Husas, Luisas de Verguinas, Viljamas Tindelis, buvo pririšti prie kuolo ir sudeginti. Džono Viklifo kūnas buvo ekshumuotas, jo kaulai sudeginti, jų pelenai sumesti į upę. Vien Anglijoje 1555-1558 metais ant laužų sudeginta 289 protestantai, vadovaujant katalikei karalienei Marijai I (www.protestant-alliance.org). Kristus pasakė: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mt 25:40). Katalikų bažnyčia ir jos lyderiai turės už tai atsakyti! Laimei, šio reikalo imasi pats Dievas. Jis viską mato ir teis teisingai. Verta apmąstyti šią eilutę: „Juk Dievas

kiekvieną pašauks atsakyti už darbą, net slaptą - ir gerą, ir blogą“ (Mok 12:14).

Suprantama, atleidžiamos visos nuodėmės, jei žmogus atgailauja, pripažįsta savo nuodėmes ir prašo atleidimo, bet mes niekada ir niekur nesame skaitę, kad Katalikų bažnyčia ir jos lyderiai klaupęsi prie kryžiaus, atgailautų ir pripažintų visus žiaurius kitatikių persekiojimus, kankinimus bei žudymus Liuterio laikais ir po jų.

Pagalvokite apie tai, kad Katalikų bažnyčia įsakė sudeginti ant laužo žmones, nes šie buvo kito tikėjimo. Pagalvokite apie tai, kad inkvizitoriai juos kankino arba žudė tik todėl, kad jie turėjo kitokį tikėjimą. Pagalvokite apie tai, kad jie buvo nudurti kalaviju, nes buvo kito tikėjimo. Pagalvokite apie tuos, kurie buvo ištremti ir kuriems buvo uždrausta gyventi visuomenėje tik todėl, kad jie turėjo kitokį tikėjimą. Sąrašą galėtume tęsti. Tuo pačiu metu ši religinė organizacija turi būti laikoma krikščioniška. Ar toks elgesys gali turėti ką nors bendra su Kristumi? Ne! Čia ne kas kitas, o šėtonas, slypintis už tokių žiaurių darbų. Šis žiaurumas tęsėsi ne vieną dieną, mėnesį ar metus, bet šimtmečius! Verta žinoti, kad buvęs popiežius Benediktas XVI buvo inkvizicijos vadovu iki 2005 metų. Šiandien inkvizicijos institucija turi naują pavadinimą - „Tikėjimo doktrinų konglomeracija“ (angl. The Congregation of the Doctrine of the Faith). Dabartinis kongregacijos vadovas yra arkivyskupas Gerhard Ludwig Müller.

Reformatoriai dėl Dievo darbo paaukojo viską. Net pririšti prie kuolo jie išliko Jėzaus liudytojais. Ar šiais laikais mes suvokiame, ką Jėzus dėl mūsų padarė? Ar mes nematome Jo didelės meilės bei malonės? Ar mes dėl Dievo darome viską?

Mylėkite savo priešus

Palyginkime Jėzų su Katalikų bažnyčia, kuri persekiojo ir žudė žmones tik dėl to, kad jie tikėjo kitaip nei katalikai. Jėzus sakė: „Mylėkite savo priešus ir melskitės už jūsų persekiotojus“ (Mt 5:44).

Kaip skirtingai elgiasi su žmogumi popiežija! Dievas sutvėrė mus laisvus, kad kiekvienas asmeniškai priimtume sprendimą dėl tikėjimo. Mes neturėtume versti kitų tikėti taip, kaip aš ar Jūs tikite. Kiekvienas žmogus turi teisę garbinti Dievą pagal savo sąžinę. Neteisinga, kai paklusnumo ugdymui pasitelkiamas kalėjimas, kankinimai ir kardas. Didžiulis skirtumas tarp nuostatų „užmušti savo priešus“ ir „mylėti savo priešus“! Dievo vaikai mylės savo priešus, ir tai – krikščionybės ženklas. Jėzus, sutvėręs mus, palaikantis mūsų gyvybę, nurodantis mums kelią, kuriuo turėtume eiti, myli visus (Jn 1:3, Kol 1:17). Jis sakė: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu“ (Mt 11:28), „Ateinančio pas mane aš neatstumsiu“ (Jn 6:37). Jėzus nori, kad visi pas Jį ateitų, pažintų tiesą ir būtų išgelbėti.

Ar popiežius – Jėzaus atstovas?

Popiežius laiko save Kristaus atstovu žemėje, tačiau visi popiežiai, vadovavę Katalikų bažnyčiai, nebuvo Kristaus atstovais. Popiežius supa tokia aplinka ir turtai, kokiais negali pasigirti joks valdovas žemėje. Jėzus sakė: „Lapės turi urvus, padangių sparnuočiai lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti“ (Mt 8:20). Jėzus vilkėjo kukliais drabužiais, o popiežiai turi didžiules brangias spintas.

Jie gyvena prabanguose namuose, išleidžia milijonus savo kelionėms ir turi asmens sargybinius. Matome, kad jų prioritetai ir vertybės yra kitokie nei Jėzaus. Katalikų bažnyčios popiežiui priskirtas titulas jam visiškai netinka. Tai pasityčiojimas iš Kristaus ir Jo teisaus bei kuklaus gyvenimo.

Katalikų bažnyčia valdo milžiniškus

Nuotrauka: Korea.net (Wikimedia Commons)

turtus. Kartą Jėzus turtingam žmogui pasakė: „Vieno dalyko tau trūksta: eik ir parduok visa, ką turi, išdalyk vargšams, tai turėsi lobį danguje. Tuomet ateik ir sek paskui mane“ (Mk 10:21). Vatikanas valdo

Popiežiaus sostas Vatikane

didžiulius turtus, bet Romos popiežius, norėdamas paklusti kukliam Išganytojui, turėtų sekti Juo.

Martynas Liuteris, pažinojęs Katalikų bažnyčią iš vidaus, pasakė: „Siaubinga matyti žmogų, vadinantį save Kristaus vietininku ir rodantį tokią prabangą, kokią turi ne kiekvienas imperatorius. Ar jis seka neturtingo Kristaus arba kuklaus Petro pavyzdžiu? Žmonės vadina popiežių pasaulio šeimininku. Jis tuo didžiuojasi ir giriasi, o Kristus apie save pasakė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio“. Ar atstovo žemėje valdžia yra aukščiau už žemės ir dangaus valdovo valdžią?“ (d' Aubigné, 6 t., 3 sk.).

Pasaulinė valdžia

Daugelis mano, kad Katalikų bažnyčia po žiaurių reformatorių persekiojimų laikmečio pasikeitė. Iš tiesų ji nepasikeitė. Ji laikosi tų pačių dogmų ir mokymo, kaip ir anksčiau, tik apsiliko kita – krikščioniška – rūba, kad šiuolaikinis pasaulis priimtų jos mokymą. Kai šis mokymas buvo priimtas, Katalikų bažnyčia vėl įgavo valdžią ir galią ne tik Europoje, bet ir visame pasaulyje. Netrukus pamatysime, ką gina popiežijos sistema. Reformacijos laikais ji panaudojo valstybės galią – pasinaudos šia galia bei tarptautiniais įstatymais ir mūsų laikais, kad atgautų valdžią.

Popiežius Paulius VI savo pranešime „Link tarptautinės efektyvios valdžios“ rašė: „Tarptautinis bendradarbiavimas visame pasaulyje reikalauja institucijų, kurios paruoštų, koordinuotų, nukreiptų ir sukurtų visuotinai pripažintą teisingumo tvarką... Kas gi nemato būtinybės palaipsniui kurti pasaulinės valdžios, sugebančios efektyviai veikti teisinėje bei politinėje srityje?“ (Popiežius Paulius VI, *Popolorum Progressio*, 1967 m., 78). Kyla klausimas, kokios institucijos bendradarbiauja su Katalikų bažnyčia, kad sukurtų naują pasaulinę tvarką. Manau, kiekvienas gali paliudyti, kad tai vyksta Jungtinėse Tautose (JT), Europos Sąjungoje (ES), NATO, Afrikos sąjungoje, TVF ir kitose organizacijose.

Popiežiumi buvęs Benediktas XVI enciklikoje kreipėsi į pasaulio lyderius: „Būtina turėti teisingą pasaulio politinę valdžią, valdančią pasaulio ekonomiką, pagrįstą etika, kurios centre – Dievas... norint nutraukti dabartinę pasaulinę finansų krizę“ (Cathy Lynn Grossmann, „USA Today“, 2009-07-07).

Neturėtume pamiršti, kad Katalikų bažnyčia trokšta pasauline valdžios. Ji nori kontroliuoti pasaulį. Būtent katalikai inicijavo ES atsiradimą, ir už naujosios pasaulinės tvarkos fasado slypi Vatikanas, siekiantis pasinaudoti tarptautiniais įstatymais ir įsiviešpatauti pasaulyje.

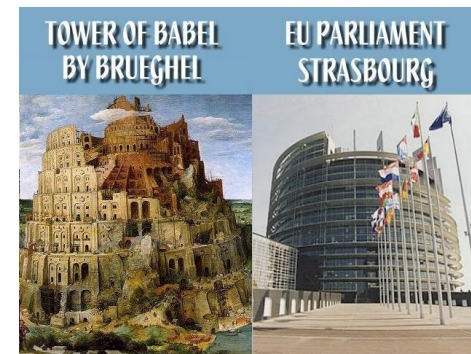
Bestselerio „Šio kraujo raktai“ autorius, jėzuitų profesorius Malachi Martin atskleidė vidinę Vatikano pusę: „Norite jūs to ar ne, esate pasiruošęs ar ne, mes visi dalyvaujame nenutrūkstamoje globalioje trišalėje konkurencijoje. Dauguma mūsų nesame konkurentai... Mes esame dalyviai... Lenktyniaujama dėl to, kas sukurs vienos pasaulio vyriausybės sistemą, iki šiol neegzistavusią jokioje visuomenėje. Čia kalbama, kas valdys ir įgyvendins dvi valdystę, pasitelkus autoritetą ir kiekvieno mūsų, kaip asmenybių, bei visuomenės kontrolę... trečiame tūkstantmetyje... dabar tai prasidėjo, ir nėra galimybės tai atšaukti... Mūsų, kaip atskirų asmenų ir kaip piliečių, gyvenimas... apibrėžiamas tautiniu tapatumu... bus galingai ir radikaliai pakeistas amžiams. Nieks neišvengs to poveikio. Kiekviena mūsų gyvenimo sritis bus paliesta“ („Šio kraujo raktai: popiežius Jonas Paulius II prieš Rusiją ir Vakarų ir už Naujos Pasaulinės Tvarkos kontrolę“, 1991 m., 12-16 psl.)

Knygos autorius teigė, kad Romos popiežius bus „nugalėtoju šioje konkurencijoje“. Knygos 341 puslapyje M. Martin aiškiai parašė, kad ši vieno pasaulio vyriausybė dominuos tarptautinėje biurokratijoje, kuri valdys ir vadovaus kiekvienam piliečiui bei kiekvienai tautai.

Peržvelkime keletą citatų apie tai, kaip Katalikų bažnyčia save identifikuoja: „Romos katalikų bažnyčia

– tai monarchija, esanti aukščiau už visas karalystes, kaip kūno protas ir siela, kaip Dievas, valdantis pasaulį. Dėl to Romos katalikų bažnyčia turi turėti ne tik dvasinę, bet ir aukščiausią pasaulietinę valdžią“ (Popiežius Levas XIII, pastoracinis laiškas, 1879 m.) Popiežius Grigorijus patvirtino šią idėją, rašydamas: „Bažnyčios valdžia yra aukščiau valstybinės valdžios“. Dr. J.F.Šulte, katalikų teisės profesorius, pareiškė: „Bet kokia pasaulietinė valdžia yra blogis ir todėl turi paklusti popiežiaus valdžiai“ (T.V.Callaway, „Romanizmas prieš amerikietišumą“, 120 psl.)

Šie pareiškimai labai aiškiai parodo, kad politinis Bažnyčios darbas yra nukreiptas kontroliuoti visų šalių valstybines bei vyriausybines valdžias. Romos katalikų

Analogija: Babelės bokštas Babilone

ES Parlamentas Strasbūre

bažnyčia dirba pagal idėją, lotyniškai skambančią „de jure divino“, kuri reiškia, kad Bažnyčia turi šventą teisę valdyti visą pasaulį, valdžias ir visus žmones. Ji tvirtina, kad gavo šią teisę iš paties Dievo ir pasinaudos visomis priemonėmis pasiekti šiam tikslui, t.y. dominuoti pasaulyje.

Daktaras Brorsonas, žinomas katalikų autoritetas, rašė: „Esant būtinybei, popiežius

turi teisę atleisti bet kokį valdovą, kai to reikalauja dvasinės tvarkos gerovė... Taip buvo elgiamasi ir viduramžiais be valdovų arba žmonių sutikimo. Toks elgesys buvo laikomas dieviškąja teise, ir kas jai priešinosi, ėjo prieš Karalių Karalių ir Viešpačių Viešpatį“ („Katalikų apžvalga“, 1851 m. birželis).

Tai parašyta seniai, bet Romos katalikų bažnyčia skelbia, kad ji niekada nesikeičia. Brorsonas teigė: „Ką Bažnyčia praeityje darė viešai ar paslapčia, tą patį darys atvirai ar tyliai, esant toms pačioms aplinkybėms“ (Katalikų apžvalga, 1854 m. sausio mėn.)

Matome, kad paskutiniaisiais laikais už visas pasipriešinimo prieš katalikų valdžią formas ir Bažnyčios autoriteto nepripažinimą, net ir Europos Sąjungoje, bus baudžiama.

Antrajame Vatikano susirinkime (1962-1965 m.) Katalikų bažnyčia įvairių konfesijų tikinčiuosius pavadino eretikais. Jau po Antrojo Vatikano susirinkimo eretikai buvo vadinami „atskirtaisiais broliais“. Katalikų bažnyčia mano, kad ji yra tikroji bažnyčia ir be jos nėra išganymo.

Ekumeninis judėjimas

Šiandien Katalikų bažnyčia bando visas denominacijas sujungti į ekumeninį judėjimą. Romoje ji paprašė jėzuitų pagalbos sukurti dialogą tarp įvairių denominacijų. Matome, kad pokytis įvyko. Katalikų bažnyčia savo doktrinų nepakeitė, bet protestantizmas priartėjo prie Romos.

Dokumento, reikšmingo ekumeniniam judėjimui, pavadinimas yra „Charta Oecumenica“. Šiame dokumente matyti, kad siekiama kartu dirbti ir misionieriauti. Ieškoma vienybės ten, kur įmanoma, o visa tai, dėl ko negalima susitarti, atidedama į šalį. Kristus nori, kad mes būtume vieningi Jame skirtinguose lygmenyse. Tai nėra vienybė, pagrįsta demokratija bei daugumos balsais, tai vienybė Kristuje. Tikėjimo vienybė Kristuje turi būti visuose klausimuose. Jei negalime turėti nieko bendra su Bažnyčios taryba, kuri nepriima tiesos, tai turime sekti Kristumi.

Misionieriai, savarankiškai skelbiantys žinią apie Kristų ir nepriklausantys jokiai konfesijai, laikomi atskalūnais arba eretikais. Eretikais buvo vadinami ir Liuteris, Melanchtonas, Tindalis, Kalvinas, Viklifas, Jeronimas, Veslis, Cvinglis, Berkvinas, valdensai ir kiti reformatoriai. Eretikai norėjo turėti Bibliją, kuri buvo

Madona su vaiku – tai skulptūra, kurioje rasite katalikybės simbolių. Kristaus ranka su trimis ištiestais pirštais parodo lyg jis būtų katalikas. Jo rankoje gaublys ir ant jo – katalikiškas kryžius. Atrodo, kad Kristus bendradarbiauja su Katalikų Bažnyčia, kad kartu valdytų visą pasaulį.

vienintelis jų tikėjimo pagrindas. Žinome, kad viduramžiais Katalikų bažnyčia norėjo sunaikinti eretikus (reformatorius). Šiandien šiuolaikiniai eretikai, arba reformatoriai, nepalaiko ekumeninio judėjimo. Ekumeninis judėjimas nori turėti Bibliją ir sekti Tradicija – tai laikoma norma, bet Dievo darbui atsidadę reformatoriai eina Liuterio ir kitų jo amžininkų reformatorių keliu, ir jų tikėjimo bei mokymo pagrindas yra Bibliją.

Bibliją mums aiškiai atskleidžia, kad ši persekiojanti valdžia bus mirtinai sužeista ir vėliau vėl pagis. Popiežiaus valdžia buvo mirtinai sužeista 1798 metais, kai

Napoleonas suėmė popiežių Pijų VI, ir šis mirė kalėjime Prancūzijoje. Popiežiaus valdžia atsigavo 1929 metais, kai, valdant Musoliniui, buvo atkurtas Vatikanas. Nuo tada pasaulyje popiežija įgyja vis daugiau įtakos ir valdžios. Popiežius Jonas Paulius II, keliaudamas po visą pasaulį, vystė diplomatinius santykius su daugeliu šalių. Popiežius Benediktas XVI tęsė jo darbą. Dabartinis popiežius jėzuitas Pranciškus per ekumeninį judėjimą suvienija, siekdamas bendrystės, pasaulio regionus, atitolusius nuo Bažnyčios. Norint pasiekti rezultato, kuriami tarptautiniai politiniai, religiniai, ekonominiai ir finansiniai įstatymai. Tarptautiniai įstatymai yra viršesni už nacionalinius įstatymus, todėl gali paveikti tautas ir žmones. Įstatymai kontroliuoja tautas, ir kai jos tampa pavaldžios tarptautiniams globalistų, dirbančių Naujajai pasaulio tvarkai, sukurtiems įstatymams, jos praranda nepriklausomybę ir suverenitetą. Tai vyksta politiniame, religiniame, ekonominiame ir finansiniame lygmenyse. Procesas vyksta palaipsniui ir yra beveik nepastebimas daugelį metų. Netrukus tie, kurie nėra lojalūs tarptautiniams, valstybės ar Bažnyčios įstatymams, bus vertinami kaip nedrausmingi piliečiai. Jie galės būti baudžiami ir sulauks įvairių nemalonumų.

Vėl bus akivaizdus popiežiaus piktnaudžiavimas valdžia, tačiau laukia didžiulė staigmena: tie, kurie protestavo prieš jo piktnaudžiavimą valdžia, taps jo sąjungininkais (Apr 13:11-17). Tai atskleidžia Bibliją, ir mes tikime Dievo žodžiu.

Šiandien Roma – ta pati

Ar Jūsų nestebina, kad protestantai ištiesia ranką Romai ir bendradarbiauja su ja? Akivaizdu, kad protestantai užmiršo, jog

Ekumeninio judėjimo tikslas - visų religijų vienybė.

Vitražo lango fragmentas Lojolos pilyje, Ispanijoje. Jėzuitų įsakymas, patvirtintas Pauliaus III, 1540 m. Romoje.

Liuterio laikais Roma persekiojo kitatikius ir sodino juos į kalėjimus. Jei nepažįstame savo istorijos ir Biblijos, tai ir nežinome, kas mūsų laukia ateityje.

Roma šiandien tokia pati, kaip ir anksčiau. Istorija kartojasi. Katalikų bažnyčia šiandien apšvilkusi krikščionišką rūbą. Šiandien šią sistemą galima prilyginti vilkui avies kailyje, dviveidžiui žmogui, atstovaujančiam baltąjį ir juodąjį popiežių. Viena vertus, baltasis popiežius pritraukia žmones savo didybe, turtais ir valdžia, kita vertus, popiežius, jėzuitų vadovas, dirba slapta. Jėzuitai, apmokomi Vatikano, dirba slaptaisiais agentais. Vadovaudamiesi jėzuitų priesaika, jie gali sukelti karą, kad sunaikintų vyriausybes ir įvestų savo režimą. Jie skatina žmones prisiskverbti į įvairias religines konfesijas ir stengiasi jas suskaldyti, t.y. turi savo žmonių tarp liuteronų, baptistų, sekmininkų, adventistų ir t.t. Jie stiprina savo pozicijas per švietimą ir daro įtaką konfesijai, kad ši prisijungtų prie ekumeninio judėjimo. Katalikų bažnyčia besąlygiškai ištikima popiežiui ir, siekdama tikslo, imasi bet kokių priemonių.

Bet kas, perskaitęs jėzuitų priesaiką,

kuria jie prisiekia prieš popiežių prieš imdamiesi darbų, supras tai. Jūs galite daugiau sužinoti svetainėje www.endtime.net. Perskaitykite skyrių „Elitas suspaudžia gniaužtus“ (angl. „Elite tightens the grip“). Deja, dalis protestantų nepastebi klasingos Romos strategijos, kurios tikslas yra suvienyti religinį pasaulį.

500 metų po Liuterio! Vienybės šventimas

Neseniai buvo minimos Reformacijos, kurios pradininkas buvo Martynas Liuteris, 500-osios metinės. Tokia sukaktis turėtų paskatinti Reformacijos dvasios atgimimą ir priminti žmonėms Martyno Liuterio kovą prieš Katalikų bažnyčią. Bet protestantizmas šiandien yra beveik miręs. Galbūt metinių minėjimuose girdėjote, kad Liuterio laikais buvo religine sistema nepatenkintų žmonių, o Reformacija kilo dėl nesusipratimo, kartėlio ir nereikšmingų konfliktų. Galima išgirsti tokius žodžius: „Mes gyvename naujoje eroje. Viskas pasikeitė. Dabar norėtume būti vieningi, o ne atsiskyrę“. Matome, kad katalikų ir „protestantų“ bažnyčių lyderiai stengiasi būti vieningi, vengdami konfliktų. Daugelyje vietų „protestantų“ bažnyčios vadovai kartu su Katalikų bažnyčios lyderiais surengė ekumeninius susitikimus, kad paminėtų Liuterį. Jėzuitų popiežius Pranciškus taip pat juose dalyvavo. Biblija teigia, kad jie bus vieningi ir turės vieną tikslą, tačiau šios jėgos kovoja prieš Kristų ir Jam ištikimus žmones (Apr 17:12-14).

Ekumeninis judėjimas subūrė katalikus ir protestantus prie vieno stalo. Pabrėžiame, kad vienybė yra puiku, bet ji turėtų būti Kristuje, o ne nulemta daugumos balsų ir

religinio lobizmo. Jėzus sakė: „Tegul visi bus viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs“ (Jn 17:21). Tai neturėtų būti vienybė vardan vienybės, bet vienybė Kristuje.

1999 metais Katalikų bažnyčia pasirašė bendrą deklaraciją su Liuteronų bažnyčia dėl mokymo apie nuteisinimą tikėjimu ir, žinoma, pareiškė, kad protestas baigėsi! Tačiau protestas dar nesibaigė. Su Dievo malone protestas tęsis iki išbandymų laiko pabaigos!

Jei Liuteris būtų gyvas ir matytų, kaip jie visi kartu švenčia jo Reformaciją, tai pasmerktų ir katalikus, ir atsimetusius protestantus. Asimetę protestantai – tai tie, kurie flirtuoja su Roma. Matome, kaip pildosi Dievo žodis: „Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį. Žmonės garbino slibiną (popiežiaus valdžią)... nes tavo burtais buvo suvedžiotos visos tautos“ (Apr 13:3, Apr 18:23).

Popiežiaus valdžia naudoja magiją – vieną iš efektyviausių strategijų, kuri suklaidina daugelį žmonių. Kai popiežija gaus pritarimą savo tarptautinei strategijai ir įstatymams, ji persekios ir baus tuos, kurie atskleidžia jos neteisingą mokymą ir strategiją taip, kaip ji persekiojo Liuterį, Jeronimą, Viklifą, Husą, Cvinglį ir daugelį kitų.

Ar Katalikų bažnyčia pasikeitė?

Dabar, praėjus 500 metų po Liuterio, mes keliame klausimą, ar šiandien Katalikų bažnyčia pasikeitė. Ne, Katalikų bažnyčia tęsia savo Tradiciją ir mokymus, prieštaraujančius Biblijai. Trumpai apžvelgsime keletą iš jų.

1 tezė

Katalikų bažnyčia teigia, kad popiežius yra Kristaus vietininkas žemėje. Biblija aiškiai skelbia, kad Jėzus vietoj savęs atsiuntė Šventąją Dvasią (Jn 14:16-17). Katalikai tiki, kad Petras buvo pirmasis popiežius, bet netobulas Petras negalėjo būti Kristaus vietininku. Jėzus pasakė: „Tu esi Petras - Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią“ (Mt 16:18). Graikų kalboje žodis „uola“ skamba „petra“. Vardas „Petras“ graikiškai skamba „petros“, t.y. akmuo, riedulys. Mes turime pastatyti savo bažnyčią ant Kristaus, o ne ant netobulo žmogaus, ir visi popiežiai visais laikais buvo netobuli. Paulius rašė apie Izraelio tautą, buvusią dykumoje: „Visi gėrė to paties dvasinio gėrimo. Jie gėrė iš dvasinės juos lydінčios uolos, o ta uola buvo Kristus“ (1 Kor 10:4). Akmuo yra Jėzus, o ne Petras.

2 tezė

Katalikų bažnyčia moko, kad kunigas, laudydamas paplotėlį komunijos metu, ištaria tam tikrus paslaptinius žodžius, ir šis paplotėlis tampa Jėzaus kūnu tiesiogine prasme. Kiekvieną kartą laužant paplotėlį (sąsaja su Viešpaties vakariene), aukojamas Kristaus kūnas. Tikima, kad kunigai gali sukurti Kūrėją ir Jį suvalgyti. Kai Jėzus dalyvavo paskutinėje vakarieneje, Jis palaimino duoną, laužė ją ir tarė: „Tai yra mano kūnas už jus. Tai darykite mano atminimui“ (1 Kor 11:24). Kai valgome duoną, šis veiksmas primena, kad Jėzus atidavė už mus ant Golgotos kalno savo gyvybę. Jis buvo nukryžiuotas už mus, ir Jo kraujas tekėjo dėl mūsų. Be to, Biblijoje parašyta, kad Jėzus buvo paaukotas vieną kartą už mus visus (Hbr 7:27 ir 9:28). Tai pajuoka iš Kristaus ir Jo aukos manant, kad Jį nukryžiuojame kiekvieną kartą, kai

Katalikai švenčia Eucharistiją

2000 metų. Ji yra kape, kaip ir visi kiti, ir laukia prisikėlimo dienos (1 Tes 4:15-17).

Jėzus aiškiai pasakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Jn 14:6). Jėzus yra vienintelis tarpininkas tarp mūsų ir Dangiškojo Tėvo, o mūsų maldos turi kilti tik per Jį. „Vienas yra Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas – žmogus Kristus Jėzus“ (1 Tim 2:5).

5 tezė

Katalikų bažnyčia teigia, kad tik popiežius ir kunigai gali atleisti nuodėmes. Kyla klausimas, pas ką mes turime eiti, kad gautume nuodėmių atleidimą: pas kunigą, Mariją ar Jėzų. Biblija aiškiai sako: „Nuodėmė – tai įstatymo laužymas“ (1 Jn 3:4), „Nes visi nusidėjo ir stokoja Dievo garbės“ (Rom 3:23) ir „Atpildas už nuodėmę – mirtis“ (Rom 6:23). Mes visi esame nuodėmingi ir nuteisti mirti. Vienintelis Jėzus gali išgelbėti nuo nuodėmės ir mirties. Jis mus sutvėrė, Jis atidavė Savo gyvybę už mus, ir tik Jis gali išlaisvinti mus iš nuodėmės prakeiksmo. Tik Jis vienas iš visų gyvenusių žemėje yra

valgome paplotėlį ir geriamo vyną, kaip tai daroma Katalikų bažnyčioje. Tai parodo, kad katalikai nepriima Jėzaus aukos, kurios užtenka mūsų išgelbėjimui.

3 tezė

Savo katekizme Katalikų bažnyčia iš Dievo Įstatymo išbraukė antrąjį įsakymą. Antrasis įsakymas skelbia, kad mes neturime daryti jokio stabo ar atvaizdo ir negarbinti jo (Iš 20:4-6). Mergelės Marijos atvaizdai garbinami Katalikų bažnyčioje, ir garbintojai mano, kad Marija pasirodė Fatimoje ir kitose pasaulio vietose. Tačiau Marija mirė maždaug prieš 2000 metų. Tokius „stebuklus“ atlieka kita dvasia (šėtonas), kuri persikūnija į Mergelę Mariją.

4 tezė

Katalikų bažnyčia mano, kad Dievo Motina Mergelė Marija buvo paimta į dangų, ir visos maldos Kristui ir Tėvui eina tiesiogiai per ją, po to pasiekia Kristų ir Tėvą. Tai yra Katalikų bažnyčios prasimanymas, nes Marija, būdama žmogus, mirė prieš

be nuodėmės. Skaitome: „Mes juk turime ne tokį vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, o kaip ir mes visaip gundytą, tačiau nenusidėjusį“ (Hbr 4:15). „Tad jei Sūnus jus išvaduos, tai būsite iš tiesų laisvi“ (Jn 8:36).

Jėzus negali išlaisvinti mūsų iš nuodėmių be mūsų atgailos ir prašymo atleisti. Pas ką mes eisime: pas kunigą, popiežių ar Jėzų? Juk skaitėme, kad tai padaryti gali tik Kristus Išganytojas, vienintelis Tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus. Tik neturėtume pamiršti, kad turime išpažinti savo nuodėmes ir paprašyti atleidimo žmogaus, prieš kurį nusidėjome. Biblijoje skaitome: „Jei tavo brolis nusikalsta, pabark jį ir jeigu jis gailisi, atleisk jam“ (Lk 17:3). Taigi, jei mes nueisime pas žmogų, kuriam padarėme pikta ir atgailaujame, jis atleis mums. Kunigas ar popiežius nėra įpareigotas tam. Nuodėmių atleidimą galima gauti tik pas Jėzų. Jo maldoje „Tėve mūsų“ mes skaitome: „Ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams“ (Mt 6:12).

Apaštalas Jonas rašė: „Rašau jums tai, kad nedarytumėte nuodėmių. O jei kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų“ (1 Jn 2:1-2).

Tik per Jėzų Kristų nusidėjėlis gali gauti atleidimą ir patekti į Dievo Karalystę. Tik Jėzus Kristus - mūsų vienintelis Išganytojas, mūsų Tarpininkas ir mūsų Advokatas prieš Dievą. Tik pas Jį mes turime eiti su savo nuodėmėmis. Kai mes išpažįstame savo nuodėmes, atgailaujame ir krepiamės į Jį, nuodėmės mums atleidžiamos. Mes turime Viešpaties pažadą: „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių“ (1 Jn 1:9).

Nuotrauka: Fondazione Cariplo

Katalikų kunigai ir popiežius neteisėtai užima Kristaus vietą žemėje ir atleidžia nuodėmes, prisiimdami Jėzaus misiją. Biblija išpranašavo šį nuopolių prieš daug metų iki tol, kol tai įvyko. Parašyta: „Tegul niekas jūsų neapgauna kuriuo nors būdu! Pirmiau turi ateiti atkritimas ir apsireikšti nedorybės žmogus, pražūtis sūnus, prieštarautojas, kuris iškelia save virš kiekvieno vadinamojo dievo ar šventenybės ir pats sėdasi Dievo šventykloje, dėdamasis Dievu“ (2 Tes 2:3-4). Tai popiežius pastato save į Kristaus vietą, pats būdamas nuodėmingas, pražuvęs ir nusidėjėlis. Būtent popiežius laikomas nedoru, nes jis pakeitė dešimt Dievo įsakymų. Kyla klausimas, kodėl protestantų pasaulis bendradarbiauja su nuodėmės žmogumi, pražūtis sūnumi?

6 tezė

Katalikų bažnyčia tiki sielos nemirtingumu. Teigiama, kad žmogus miršta ir tęsia savo gyvenimą sielos arba dvasios pavidalu. Ką sako Biblija? „Tuomet VIEŠPATS Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam į šnerves gyvybės alsavimą. Taip žmogus tapo gyva siela“ (Pr 2:7). Čia kalbama apie žmogų, kuris tapo gyva siela, o ne apie tai, kad žmogus turėjo sielą. Kitoje vietoje mes skaitome: „Žmogus, kuris nusideda, turi mirti“ (Ez 18:20).

Mokymą apie sielos nemirtingumą sukūrė šėtonas - tai jo pirmoji apgaulė Edeno sode. Dievas Adamui ir Ievai pasakė,

kad jie neturi valgyti vaisiaus nuo vieno ypatingo medžio. Jei jie suvalgys vaisių nuo to medžio, mirs, bet šėtonas pasakė: „Nemirsite“ (Pr 3:4). Šis šėtono melas tapo mokymo apie sielos nemirtingumą pagrindu ir šiandien yra plačiai paplitęs tarp daugelio religijų. Išmintingas Saliamonas rašė: „Juk gyvieji žino, kad turės mirti, o mirusieji nebežino nieko. Nebėra jiems daugiau atlygio, net jų atminimas užmirštas. Visa, ką tik tavo ranka imasi daryti, daryk visomis jėgomis, nes jokios veiklos, jokių sumanymų, jokio išmanymo, jokios

išminties nebebus Šeole, į kurią esi pakeliui“ (Mok 9:5.10).

Dar perskaitysime keletą Rašto eilučių: „Nesistebėkite, kad ateis valanda, kai visi gulintieji kapuose išgirs jo balsą. Kurie darė gera, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą“ (Jn 5:28-29).

Paulius padarė tą pačią išvadą, kai rašė apie antrąjį Kristaus atėjimą: „Ir tatau jums sakome Viešpaties žodžiais, jog mes, gyvieji, išlikusieji iki Viešpaties atėjimo, nepralengsime užmigusiųjų, o pats Viešpats, nuskambėjęs paliepimui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nužengs iš dangaus. Tuomet pirmiausia prisikels tie, kurie mirė Kristuje, paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesysna pasitikti Viešpaties ore ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu“ (1 Tes 4:15-17).

Mirusieji yra savo kapuose, ir Jėzus Kristus prikels juos iš mirusiųjų. Ar tai Jus nustebino? Dievo Žodis tvirtina, kad mirusieji nieko nežino. Jie guli kapuose, laukdami prisikėlimo ryto. Teisieji bus prikelti amžinajam gyvenimui, o nedorėliai – amžinajai mirčiai.

Kai Jėzaus draugas Lozorius mirė, Jėzus nuėjo prie jo kapo. Lozorius kūnas, išbuvęs kape keturias dienas, pradėjo dvokti. Jėzus pasakė, kad Lozorius buvo miręs, ir prilygino jo mirtį sapnui. Jėzus sušuko: „Lozoriau, išeik!“ (Jn 11:43), ir Lozorius prisikėlė. Daug pastorių skelbia, kad po mirties žmogus iš karto papuola į rojų arba į pragarą, o teisieji kyla į dangų. Jei tai būtų tiesa, tai Lozorius, Kristaus draugas, jau būtų buvęs danguje. Kai Jėzus prikėlė Lozorių iš mirties, šis nenusileido iš dangaus, debesų arba dangiškos erdvės, bet pakilo iš kapo. Be to, Biblijoje parašyta: “Žmonėms skirta vieną kartą mirti ir stoti į teismą“ (Hbr 9:27). Taigi, tarp žmogaus mirties ir Jėzaus sugrįžimo bus teismas, ir ne kunigas, bet Jėzus Kristus

spręs kiekvieno likimą - gauti amžinąjį gyvenimą ar amžinąją mirtį (2 Kor 5:10 ir Jn 5:26-29). Biblija sako: „Atpildas už nuodėmę – mirtis, o Dievo malonės dovana – amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje“ (Rom 6:23). Taip pat iš pasakojimo sužinome, kad Jėzus pažadins Lozorių paskutinę dieną. Marija, Lozorius sesuo, pasakė: „Aš žinau, jog jis prisikels paskutinę dieną, mirusiesiems keliantis“ (Jn 11:24). Tai įvyks, kai Jėzus vėl ateis į žemę.

Biblija teigia, kad tik vienas Dievas yra nemirtingas: „Palaimintasis, vienintelis Valdovas, karalių Karalius ir viešpačių Viešpats, vienatinis Nemirtingasis“ (1 Tim 6:15-16). Eilutė patvirtina mintį, kad tik Dievas yra nemirtingas, o visi žmonės mirtingi. Kai Jėzus vėl ateis, išganytieji Kristuje nemirs. Apaštalas Paulius šį įvykį taip aprašė: „Štai aš jums atskleidžiu paslaptį: nors mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti – staiga, viena akimirka, gaudžiant paskutiniam trimitui. Trimitas nuaidės, ir mirusieji bus prikelti jau negendantys, o mes būsime pakeisti. Juk reikia, kad šis gendantis kūnas apsivilkėtų negendamybe, šis marus kūnas apsivilkėtų nemarybe... tuomet išsipildys užrašytas žodis: „Pergalė sunaikino mirtį!“ (1 Kor.15:51-54).

Daugelis mano, kad siela, arba dvasia, kuri „palieka“ žmogų jam mirštant, sklendo aplink, veikia mus ir gali siųsti mums pranešimus. Vienas spiritistinis žurnalas rašė: „Kas yra spiritizmas? Spiritizmas – tai tikėjimas, kad dvasia išlieka po

žmogaus mirties ir gali kontaktuoti su gyvu žmogumi per specialiai apmokytus žmones-mediumus“ (danų žurnalas „Spiritisten“ 1900, 84 psl.)

Beveik pusė žmonių žemėje tiki reinkarnacija – mokymu apie sielos nemirtingumą. Pasak jo, dvasia įsikūnija iš kartos į kartą. Toks mokymas prieštarauja Biblijos mokymui. Biblija teigia, kai žmonės miršta ir vėl tampa dulke (Mok 12:7), ir mirusieji nieko nežino (Mok 9:5), negali mąstyti (Ps 146:4), negali vykdyti jokių darbų (Mok 9:6), guli kapuose (Job 17:13) ir negyvena (Job 14:1-2; 2 Kar 20:1).

Perskaite daug ištraukų iš Dievo žodžio matome, kad Biblija demaskuoja mokymą

apie sielos nemirtingumą, reinkarnaciją, ryšį su antgamtiniu pasauliu ir panašiai. Biblija tokius dalykus vadina bjaurastimi: „Tenebūna rasta tarp jūsų nė vieno, kuris aukoja sudegindamas savo sūnų ar dukterį arba užsiima būrimu, arba yra žynys, ar burtininkas, ar raganius, ar kerėtojas, arba tariasi su vaiduokliais bei dvasiomis, arba teiraujasi mirusiųjų. Juk kas tokius dalykus daro, tas pasibjaurėtinas VIEŠPAČIUI; už tokius bjaurius darbus VIEŠPATS pašalina tautas tau iš kelio“ (Išt 18:10-12). Biblijos pozicija aiški: ji atmeta mokymą apie sielos nemirtingumą, spiritizmą, reinkarnaciją ir

daugybę kitų dalykų, įsišaknijusių rytų bei mistinėse religijose.

7 tezė

Katalikų bažnyčia baugina žmones mokymu apie amžiną kančią. Bandoma įtikinti, kad tie, kurie buvo neištikimi katalikų mokymui, atsidurs pragare, nes egzistuoja

amžina pragaro ugnis. Ten papuolę bedieviai amžinai kankinsis ugnyje ir sieroje.

Bažnyčia pardavinėdavo indulgencijas, nes buvo sakoma, kad žmogus gali sumokėti pinigų bažnyčiai už garantiją, jog mirties atveju jam bus taikoma mažesnė bausmė, ir jis pateks į skaistyklą. Reformacijos laikotarpiu skaistykla buvo laikoma vieta, kurioje žmonės, prieš patekdami į rojų, buvo baudžiami už neteisingus darbus. Liuteris tvirtino, kad toks mokymas visiškai prieštarauja Biblijai, o jo pagrindinis tikslas – skatinti žmonės nešti pinigus į Katalikų bažnyčios išdą.

Katalikų bažnyčia moko, kad skaistykla yra žemės gelmėje, kurioje žmogus po mirties laikinai atlieka bausmę. Tie, kurie atsiduria skaistykloje, negali patys iš jos išeiti be kitų pagalbos. Todėl kai kurie žmonės meldžiasi už mirusiuosius ir netgi moka pinigus Katalikų bažnyčiai tikėdamiesi, kad bausmė

esantiems skaistykloje bus lengvesnė.

Popiežius už pinigus galėjo atleisti nuodėmes. Tai buvo žinoma kaip indulgencija. Leiskite šiek tiek paaiškinti: jei žmogus padarė nuodėmę, pavyzdžiui, svetimavo ar nusizengė bet kuriam iš dešimties Dievo įsakymų, jis turėjo galimybę išvengti bausmės už įvykdytą nuodėmę. Tie, kurie buvo turtingi, galėjo daryti daug nuodėmių.

Vienas pirklys, vardu Tecelis, Liuterio laikais buvo Katalikų bažnyčios atstovas ir prekiaavo indulgencijomis. Jis pareiškė, kad remiantis indulgencijų įgaliojimais, pirkėjui bus atleisti visi buvę ir būsimi nusikaltimai. Dėl nuodėmių net nereikėjo atgailauti (D'Aubigne, 3 t., 1 sk.) Indulgencija žmogui suteikė tikėjimą, kad ji gali išgelbėti ne tik gyvuosius, bet ir mirusiuosius. Buvo toks posakis: „Kai tik pinigai sumokami, siela išleidžiama iš skaistyklos ir papuola į rojų“.

Per ilgus amžius žmonės bažnyčiai sumokėjo daug pinigų. Daugelis mokėdavo Katalikų bažnyčiai didžiules sumas, nes tikėjo, kad tuo padeda savo brangiems bei artimiems žmonėms skaistykloje išvengti kančių. Bažnyčia pralobo, pasitelkusi klaidinančią mokymą ir bauginančią propagandą. Taip ji apgaule ir didelėmis pastangomis iškaulijo daug pinigų ir pastatė daug gražių bažnyčių bei katedrų. Jai turėtų būti gėda, kad apgaudinėjo žmones.

Kas rašoma Biblijoje apie tai, kas ištinka žmogų, nutrūkus jo gyvybei? Dievo žodis sako: „Atpildas už nuodėmę – mirtis“ (Rom 6:23). Teigiama, kad atpildas už nuodėmę yra mirtis, o ne amžinos kančios. Biblija aiškiai sako, kad nedorėliai bus nubausti pagal jų darbus (Apr 20:13). Jei nusidėjėliai padarė daug blogio, gauna atitinkamą atpildą.

Pranašas Malachijas tai patvirtino: „Jau arti diena, liepsnojanti kaip krosnis! Visi jžūlieji ir nedorėliai bus ražiena, kurią ateinanti diena taip sudegins, - sako galybių VIEŠPATS, – kad nepaliks jiems nei šaknies, nei šakos“ (Mal 3:19). Viso blogio šaknis yra velnias ir šėtonas, o šakos – nedorėliai. Jie visi bus sudeginti kaip šiaudai. Ilgi ir supuvę šiaudai dega ilgai, o sausi ir trumpi – trumpai. Šiuo palyginimu iliustruojama, kaip bus nubausti nedorėliai. Jie bus nubausti už savo elgesį ir galiausiai mirs. Skaitome: „Jau arti diena, liepsnojanti kaip krosnis“. Tai įvyks paskutiniais laikais.

Apaštalas Jonas kartoja šią mintį, rašydamas apie bausmę nedorėliams: „Kas tik nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą“ (Apr 20:15), „Tai yra antroji mirtis - ugnies ežeras“ (Apr 20:14). Toliau jis rašė: „O bailiams, neištikimiams, nešvankėliams, žudikams, ištvirkėliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera; tai yra antroji mirtis“ (Apr 21:8).

Kas įvyko nuodėminguose Sodomos ir Gomoros miestuose? Jie sudegė negęstančia ugnimi. Bet ugnis gęsta, kai nebėra kam

degti. Biblijoje rašoma: „Taip pat Sodoma ir Gomora bei aplinkiniai miestai, kurie panašiai ištvirkavo ir nusekė paskui ne tokį kūną, lieka pavyzdžiu, kentėdami amžinos ugnies bausmes“ (Jud 7).

Bausmė įvyks ateityje!

Jėzus sakė: „Taigi kaip surenkamos ir sudeginamos raugės, taip bus ir pasaulio pabaigoje. Žmogaus Sūnus išsiųs savo angelus, tie išrankios iš jo karalystės visus papiktintuosius bei nedorėlius ir įmes juos į žioruojančią krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas“ (Mt 13:40-42). Dar kartą skaitome, kad bausmė bus įvykdyta ateityje, pasaulio pabaigoje. Nusidėjėliai nedegs amžinoje ugnyje, kaip teigia Katalikų bažnyčia. Deja, katalikų teorija apie amžinąjį kankinimą užsikrėtė kai kurios protestantų bažnyčios!

Galutinė bausmė šėtonui apibūdinama taip: „Išniekinai savo šventyklas savo kalčių daugybe ir sukta prekyba. Uždegiau tave ugnimi, ir ji tave surijo; paverčiau tave pelenais ant žemės akyse visų, kurie tave matė. Visi, kas tik pažino tave tautose, yra apstulbę; tu tapai pasibaisėjimu, tavęs

niekada nebebus“ (Ez 28:18-19).

Nėra amžinos kančios, kaip teigia Katalikų bažnyčia. Nusidėjėliai bus nubausti mirtimi šio pasaulio egzistavimo pabaigoje. Dėl savo nedorybių jie virs pelenais. Tačiau ugnis neužgesinama iki jų baismės pabaigos, ir pasekmės bus amžinos. Žodis „amžinas“ kyla iš graikiško žodžio „anion“ ir reiškia „ilgą laiką“ arba „amžinai“, todėl kai nusidėjėliai bus nubausti pagal jų elgesį, jų jau nebus. Dievas pažadėjo nutraukti žemėje velnio darbą, kai visi nusidėjėliai bus nubausti, ir Jis sukurs „naują dangų ir naują žemę“. Apie tai apaštalas Petras rašė: „Pagal Jo pažadą laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas. Todėl, mylimieji, šito laukdami stenkitės, kad Jo akivaizdoje būtumėte rasti nesutepti, nepeiktini ir taikingi“ (2Pt 3:13-14). Jonas priėjo tą pačią išvadą: „Aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus

ir pirmoji žemė išnyko, ir jūros taip pat nebeliko“ (Apr 21:1). Ginančių teoriją apie amžinas kančias norėtume paklausti, kur bus pragaras, kai žemė sudegs ir nebeliks jūros. Jo nebus žemėje, nes ugnis pasiglemš viską, kas žemėje, ir visi piktojo pėdsakai bus sunaikinti, antraip jie sunaikintų teisumą. Taip numatė Dievas. Visas blogis bus visiškai sunaikintas ugnimi. Kai blogio nebeliks, Dievas sukurs naują dangų ir naują žemę, kurioje vyraus taika. Dievas atkurs iki nuopolio Edeno sode buvusias sąlygas, kai žmonės bendravo su Dievu akis į akį. Naujoje žemėje niekas nevogs, nešmeiš, nežudys, nekariaus, nebus sielvarto ir kančios. Gyvenimą naujoje žemėje Biblija taip aprašo: „Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo“ (Apr 21:4). Jei nusidėjėliai amžinai gyventų kančiose, jiems nebūtų vietos senoje žemėje, nes ji

bus pranykusi, o vietos naujoje žemėje, kurioje nėra skausmo, liūdesio ir sielvarto, jiems taip pat nėra. Naujoje žemėje gyvens tik teisieji. Tegu skaitantys šias eilutes priima Jėzaus Kristus išganyką ir prašo Šventosios Dvasios jėgos, kad taptų tikrais Jo liudytojais ir būtų kartu su Juo, ir per Dievo malonę kartu visais teisiaisiais pavaldėtų naująją žemę!

Amžino kankinimo teorija – tai baisus mokymas, pagrįstas baime. Jį reiktų išmesti į šiukšlyną. Ši teorija neturi nieko bendra su Jėzaus Kristaus meile. Kristus nori mums tik gero, bet Jis leido šėtonui parodyti savo tikrąjį veidą, kad kiekvienas galėtų pamatyti, jog jis yra velnias, žmonių sielų priešas. Dievas nieko neverčia, Dievo meilė tokia didelė, kad Jis nesunaikino šėtono ir tų, kurie stojo jo pusėn kovoje prieš Dievą. Mes nekantriai laukiame teismo dienos, kai Dievas sukurs naują dangų ir naują žemę, kurioje amžinai bus taika, ramybė, džiaugsmas ir Jėzaus meilė.

8 tezę

Katalikų bažnyčia praktikoja kūdikių krikštą. Ši apeiga atsirado teologo Augustino laikais. Jis teigė, kad vaikas gimsta nuodėmingas. Jei vaikas susirgo ir jam grėsė mirtis, būtinai reikėjo skubiai pakviesti kunigą, kad jis vaiko galvą apšlakstytų vandeniu. Buvo tikima, kad po šio ritualo vaikas tampa krikščionimi ir gauna išgelbėjimą. Ši tradicija gyva ir šiandien. Tačiau mažas vaikas nieko blogo nepadare ir nesupranta, kas teisinga, o kas ne, kas yra nuodėmė ir teisingumas. Suvokimas auga pamažu. Biblija teigia: „Nuodėmė – tai įstatymo laužymas“ (1 Jn 3:4), „Žmogus, kuris nusideda, turi mirti. Vaikas nekenčs už tėvo kaltę nei tėvas

nekenčs už vaiko kaltę“ (Ez 18:20). Šis tekstas aiškiai sako, kad nė vienas vaikas nepaveldės savo tėvų nuodėmės. Tik būdami suaugę galime suprasti, kas yra teisinga ir kas yra nuodėmė. Vaikai yra nekalti ir turi tik polinkį į nuodėmę, todėl jų krikštyti nereikia. Toks veiksmas prieštarauja Biblijos mokymui. Akivaizdu, kad nekaltas vaikas atėjo į šį nuodėmingą pasaulį, paveldėjęs savo tėvų nuodėmingą prigimtį ir teisumą, kokį Adomas gavo po savo nuopolio: „Juk dulkė esi ir į dulkę sugrįši!“ (Pr 3:19). Negalima atmesti atpirkimo darbo, kurį Kristus dėl visų atliko. Kai motinos nešė vaikų Jėzui, šis tarė: „Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė... Ir jis laimino juos“ (Mk 10:13-16). Jėzus nekrikštijo vaikų – jis juos laimino. Tą patį turime daryti ir mes vaikams, kol jie dar maži. Pagal Katalikų bažnyčios mokymą krikštavėliai gali praktikuoti tikėjimą

pakrikštijo“ (Apd 8:36-38).

Kai Pilypas skelbė Evangeliją Samarijoje, daug žmonių priėmė šią žinią. Biblija pasakoja apie Pilypo pamokslavimo vaisius: „Bet, patikėję Pilypu, skelbiančiu Dievo karalystės gerąją naujieną ir Jėzaus Kristaus vardą, ėmė krikštytis vyrai ir moterys“ (Apd 8:12). Taigi, krikštijasi suaugę, o ne vaikai.

Biblijoje pasakojama apie kalėjimo prižiūrėtoją, kuris buvo pakrikštytas su visais jo namiškiais. Kas nors galėtų teigti, kad vaikai tikriausiai taip pat buvo pakrikštyti. Visgi nepamirėta, ar kartu su suaugusiais buvo pakrikštyti ir maži vaikai. Reiktų pabrėžti, kad žmonės buvo pakrikštyti, išgirdę žinią ir priėmę Kristų kaip savo asmeninį Gelbėtoją. Parašyta: „Ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas? Jie atsakė: „Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“. Ir jie skelbė Viešpaties žodį jam ir jo namiškiais. Tą pačią nakties valandą jis pasiėmė juos su savimi, nuplovė jų žaizdas ir nedelsdamas kartu su visais savaisiais priėmė krikštą. Nusivedęs į savo namus, jis pakvietė juos prie stalo ir su visais namiškiais džiūgavo, įtikėjęs Dievą“ (Apd 16:30-34). Paulius Pilypuose kalbėjo su kalėjimo prižiūrėtoju ir visais jo namiškiais. Šie priėmė Jėzaus Kristaus tikėjimą. Čia nekalbama apie vaikus, o Paulius galėjo skelbti Dievo žodį tik suaugusiems. Šie jį suprato ir patikėjo žodžiu, kurį išgirdo iš Pauliaus, ir taip pat pasikrikštijo. Jei buvo krikštijami vaikai, šie turėjo būti vyresnio amžiaus. Paulius galėjo ir su jais pasidalinti Dievo žodžiu.

Žodis „krikštas“ kilęs iš žodžio „baptismo“ ir vartojamas kalvio profesijoje. Kuo giliau daiktas panardinamas į vandenį, tuo daugiau vandens pakyla virš jo. Kai

kalvis kala geležinį strypą, suteikdamas jam formą ir norėdamas ją išsaugoti, jis panardina jį į vandenį, kad vanduo jį visiškai apsemtų. Lygiai taip pat krikštijamas žmogus panardinamas į vandenį, kad vanduo jį visiškai apsemtų. Krikšto apeiga reiškia Jūsų sutikimą, kad Kristus mirė už Jus ir buvo palaidotas, ir prisikėlė iš mirusiųjų. Krikštas simbolizuoja Jūsų pokytį: Jūs palaidojote savo nuodėmes vandens gelmėje, t. y. mirėte nuodėmei ir pradėjote gyventi dėl Kristaus, kuris išpirko Jūsų nuodėmes, ir Jūs atgimstate naujam gyvenimui su Kristumi. Raštas teigia: „Argi nežinote, jog mes visi, pakrikštytieji Kristuje Jėzuse, esame pakrikštyti Jo mirtyje? Taigi krikštu me esame kartu su Juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir mes pradėtume gyventi anaujintą gyvenimą“ (Rom 6:3-4). Tekstas aiškiai liudija, kad krikštijamas žmogus laidoja vandenyje savo seną nuodėmingą gyvenimą ir pradeda naują gyvenimą su Kristumi. Tokia praktika skiriasi nuo kūdikių krikšto apšlakstant.

Biblija krikštą vadina „tarnavimu Dievui švaria sąžine“, „ Jis nėra kūno nešvaros nuplovimas, bet maldavimas, kad Dievas suteiktų gryną sąžinę dėl Jėzaus Kristaus prisikėlimo“ (1 Pt 3:21).

Sudarant sąjungą ar pasirašant sutartį, mums svarbu žinoti, su kokiomis sąlygomis mes sutinkame. Tas pats galioja ir krikštui. Prieš krikštą, sandoros su Dievu sudarymą, svarbu daug laiko skirti Dievo žodžio tyrinėjimui ir maldai, siekiant geriau susipažinti su sandoros turiniu. Tai viena iš priežasčių, kodėl sakoma: „Krikštas pagal tikėjimą“ arba „Krikštas subrendusiam amžiuje“. Prieš krikštą mes turime priimti gerai apgalvotą sprendimą, kuris leistų

Dievui keisti mus, ir prašyti jėgų visuomet sekti Jėzų (1 Pt 2:21). Krikštas – tai išorinis įvykusios transformacijos ženklas.

Katalikų bažnyčia krikšto Sutvirtinimo sakramentą įvedė XIII amžiuje. Tačiau tik nedaugelis priėmusių Sutvirtinimo sakramentą tiki Jėzumi Kristumi kaip savo asmeniniu Gelbėtoju. Tai rodo, kad ši praktika nepasiekė savo tikslo. Liuteris atsisakė Sutvirtinimo sakramento ir pavadino jį „šimtosios beždžionės fenomenu“. Jis vertino jį kaip pajuokos formą. Žmonės beždžioniauja ir duoda pažadus, kurių negali ištesėti.

Kūdikių krikštas ir Sutvirtinimo sakramentas yra žmonių tradicijos, pakeitusios Biblijos principais pagrįstą krikštą. Čia matomas nenutrūkstamas velnio darbas. Tai jis pakeitė Biblijos tiesas klastotėmis, kurias sunku atskirti nuo tiesos.

Biblija teigia: „Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas.“ (Ef 4:5). Jau skaitėme, kad Biblijos krikštas nėra vandens šlakstymas ant vaiko galvos. Krikštas pagal tikėjimą yra kur kas daugiau nei tai. Tas, kuris ketina krikštytis, turi girdėti Evangeliją, priimti Jėzaus Kristaus išganyką ir sekti Jo pavyzdžiu. Jėzus buvo pakrikštytas Jordano upėje, būdamas 30-ies metų. Jam nebuvo reikalo krikštytis, nes Jis nepadarė nė vienos nuodėmės, bet krikštijosi, kad paliktų mums pavyzdį (Mt 3:13-17), kad mes eitume Jo pėdomis (1 Pt 2:21).

Skaitėme, kad krikštas – tai mūsų nuodėmių palaidojimas vandenyje ir atgimimas naujam gyvenimui su Jėzumi.

Turime sugrįžti prie Biblijos principais pagrįsto, o ne katalikiško ar atkritusio protestantizmo krikšto. Kūdikių krikštas ir konfirmacijos – tai katalikiškos tradicijos, ir visi, galvoję, kad bus išganyti, nes dalyvavo šiose apeigose su savo tėvais, yra apgauti. Jie nepriėmė Biblijos principais pagrįsto krikšto, ir jokia kita alternatyva, išskyrus Dievo žodžio šviesoje atskleistas krikštas, nėra tikra. Visi norintys eiti paskui Kristų ir daryti tai, ką Jis darė, turi priimti krikštą, aprašytą Šventajame Rašte. Kartą Jėzus sakė Nikodemui: „Kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę“ (Jn 3:5). Jėzus sakė, kad mes negalėsime patekti į Dievo karalystę, jei neatgimsime iš vandens ir Dvasios. Tai turi paskatinti mus išnagrinėti šį klausimą. Priimkime Jėzaus krikštą – krikštą pagal tikėjimą! Vaikų apšlakstymas vandeniu nėra krikštas. Tai klaidinga žmonių tradicija ir nusikaltimas!

Išganymas reiškia ne tik būti pakrikštytu ar užrašytu bažnyčios knygoje, bet ir skelbti tiesą. Išganymas yra gyvas ryšys su Jėzumi Kristumi. Turintis šį ryšį kasdien atsinaujina širdimi, tarnauja Dievui tikėjimu, meile, kantrybe, kuklumu bei viltimi. Kiekvienas tikintis, susijungęs su Kristumi, turi būti gyvas misionierius aplinkiniams.

9 tezė

Katalikų bažnyčia moko, kad išganymas slypi sakramentuose, t.y. krikštijantis, priimant komunią, įnešant pinigų į bažnyčios iždą ir panašiai. Liuteris vaikystėje irgi buvo auklėtas katalikiškai, bet vieną dieną jam, šliaužiančiam Piloto laiptais Vatikane, Dievas priminė, kas pasakytą Dievo žodyje: „Teisusis gyvens tikėjimu“ (Rom 1:17). Liuteris suprato, kad šliaužia keliais, siekdamas išganyto. Jis galvojo, kad jį gali išgelbėti darbai. Tuomet jis atsistojo, ir jo protą apšvietė nauja šviesa. Liuteris suprato: žmogų gali išgelbėti tik tikėjimas, kad Jėzus Kristus – pasaulio Išganytojas. Žmogus neišsigelbėja darbais, tačiau šie yra tikėjimo vaisiai (Mt 5:8).

Kai Liuteris tęsė išsamius šios temos tyrinėjimus, atrado keletą svarbių Biblijos eilučių apie tai, kad mes esame pateisinti per tikėjimą į Jėzų Kristų. Kai ateiname pas Jėzų tokie, kokie esame – su visais trūkumais ir nuodėmėmis, kai išpažįstame šias nuodėmes, atgailaujame ir prašome atleidimo, tuomet Jėzus atleidžia mums visas kaltes, ir Jo teisingumas užskaitomas mums pagal tikėjimą ir pagal Jo didelę malonę. Įsivaizduokite, kokį palengvėjimą

pajuto Liuteris. Kiek daug žmonių išsilaisvina, priimdami šią žinią.

Perskaitykime keletą Rašto tekstų apie tikėjimo reikšmę žmogaus gyvenime: „Tikėjimas laiduoja mums tai, ko viliamės, įrodo tikrovę, kurios nematome“ (Hbr 11:1). „Taigi tikėjimas – iš klausymo, klausymas – kai skelbiamas Kristaus žodis“ (Rom 10:17). „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jn 3:16). „Bet Dievas, apstus gailestingumo, iš didžios meilės, kuria mus pamilo, mus, mirusius nusikaltimais, prikėlė gyventi su Kristumi – juk jūs esate išgelbėti malone, – prikėlė ir pasodino danguje Kristuje Jėzuje... Jūs juk esate išgelbėti malone per tikėjimą ir ne iš savęs, bet tai yra Dievo dovana, ir ne darbai, kad kas nors nesigirtų. Mes esame Jo kūrinys, sutverti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė mums atlikti“ (Ef 2:4-10).

„Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas“ (Mk 16:16).

Taigi, kokią vietą užima darbai žmogaus išganyme?

Mes skaitėme apaštalo Pauliaus laiške Efeziečiams, kad esame sutverti geriems darbams. Kai Jonas Krikštytojas skelbė apie atgailą, pasakė: „Duokite atsivertimą liudijančių vaisių!“ (Mt 3:8). Apaštalas Jokūbas rašė: „Taip pat ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs“ (Jok 2:17). Taigi, tikėjimas be darbų yra miręs, o geri darbai yra tikėjimo vaisius. Abelis tikėjimu atnešė geresnę auką negu Kainas, Nojus tikėjimu pastatė laivą, izraelitai tikėjimu perėjo Raudonąją jūrą ir ištvėrė visus išbandymus. Visi šie tikėjimo didvyriai įgavo teisumą per tikėjimą.

Kai gauname Jėzaus nuteisinimą, mes turime prašyti jėgos teisingai gyventi Jame, kad būtume tikrais Jo liudytojais. „Jei žinote, kad jis teisus, tai žinokite, jog kiekvienas, kuris daro teisybę, iš jo yra gimęs“ (1 Jn 2:29). „Vaikeliai! Tegul niekas jūsų nesuklaidina! Kas teisias elgiasi, tas yra teisus, kaip ir jisai teisus“ (1 Jn 3:7). Taigi, jėga, padedanti būti teisiais ir atnešti gerus vaisius, yra ne mūsų, bet Kristaus. Paulius

rašė: „Dievas iš savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti!“ (Fil 2:13).

Liuteris buvo pirmasis, skelbęs teisumą per tikėjimą, todėl įvyko konfliktas tarp Katalikų ir Liuteronų bažnyčių. Tačiau 1999 metais, po daugelio diskusijų, diplomatinės ir ekumeninės veiklos, Katalikų bažnyčia ir Liuteronų bažnyčia išleido bendrą dokumentą apie teisumą pagal tikėjimą, kuris vadinasi „Bendra deklaracija“. Šis susitarimas buvo pasirašytas 1999 metų spalio 31 dieną, praėjus lygiai 482 metams po to, kai Liuteris prikėlė savo tezes ant bažnyčios durų Vitenberge, akcentuodamas išteisinimą tik per tikėjimą. Ši „Bendra deklaracija“ Liuteronų bažnyčių sugrąžino atgal į Romą, nes dokumente pareiškama, kad išgelbėjimas vyksta per sakramentus.

Nusileido protestantai, o ne Roma

Dabar, praėjus 500 metų po Vitenbergo įvykių, mes matėme, kaip katalikai ir protestantai kartu šventė vienybę. Jie sumažino didžiulę atskirtį tarp Liuterio ir Romos ir teigia, kad dabar mes gyvename naujoje eroje ir dirbsime kartu, kad pasiektume taiką žemėje. Tačiau ši taika pasiekama ekumenizmu, diplomatija ir sprendimų priėmimu daugumos balsų persvara. Jėzus sakė: „Duodu jums savo ramybę. Ne taip aš ją duodu, kaip duoda pasaulis“ (Jn 14:27). Tikrą ramybę įgyjame, tik priėmę Jėzų Kristų kaip savo gyvenimo Viešpatį ir pripažinę savo nuodėmes. Gavę atleidimą iš Jėzaus, mes per tikėjimą gauname teisumą ir malonę. Priėmęs šį sprendimą, tikintysis iš Šventosios Dvasios gaus jėgos sekti Jėzaus pėdomis ir daryti gerus darbus.

Materialus pasaulis mums negali duoti tikros vidinės ramybės. Tie, kurie priešinasi Dievo valiai, pasirenka Romos metodus ir neįgauna vidinės ramybės, kurią gali suteikti tik Jėzus Kristus. Mes turime priimti Jėzų Kristų kaip asmeninį Išganytoją. Mes turime išmokti būti paklusnūs Jėzui ir, pasinaudoję Jo pagalba, galime eiti kartu su Juo siauru taku į dangiškąjį Kanaaną.

Reformatoriai suprato, ką reiškia gauti išganymą Jėzuje Kristuje. Jie nesuprato visos tiesos, tačiau svarbiausios buvo šios jų išvados:

- krikšto reikšmė panardinant;
- Liuteris pabrėžė Dievo malonę;
- Kalvinas išsakė nuomonę apie augimą malonėje;
- Husas kalbėjo apie paklusnumo svarbą;

- Veslis padarė išvadą apie šventumo svarbą;
- valdensai nurodė Biblijos svarbą;
- Mileris pabrėžė antrojo Kristaus atėjimo reikšmę.

Ką mes turėtume daryti? Mes sužinojome visko po truputį ir dabar turime daug daugiau žinių nei tie, kurie gyveno iki mūsų. Mes matome visą dabarties vaizdą ir turėtume skelbti tiesą apie viltį, išganymą, gyvenimą Kristuje, Šventosios Dvasios veikimą bei jos vaisius, augimą tikėjime, charakterio formavimą, Jėzaus sugrįžimą ir t.t.

10 tezė

Dabar panagrinėkime, kaip Katalikų bažnyčia pakeitė savo Katekizme Dešimt Dievo įsakymų. Deja, Liuteris irgi priėmė katalikų Katekizmo įsakymus. Jis augo kaip katalikas ir nepastebėjo, kad Katalikų bažnyčia suklastojo Dešimt Dievo įsakymų.

Katekizme ir Biblijoje surašyti

bedieviška ir neteisinga... ir pats Kristus joje paniekintas. Džiaugiuosi, kad galiu išverti šias negandas vardan gero tikslo, todėl jaučiuosi laisvas savo širdyje, nes pagaliau žinau, kad popiežius – antikristas, ir kad jo sostas – tai šėtono sostas“ (d'Aubigné, 6 t., 9 sk.). Ar šiandien daug liuteronų galėtų pasakyti tą patį? Ar Liuteronų bažnyčia laiko save šiek tiek antikrikščioniška, nes priėmė sekmadienį kaip poilsio dieną?

Jau minėjome, kad Katalikų bažnyčia Katekizme išmetė beveik visą įsakymo apie poilsio dieną tekstą. Apie šią dieną Biblijoje rašoma: „Atmink ir švęsk šabo dieną. Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus, bet septintoji diena VIEŠPATIES, tavo Dievo, šabas; nedirbsi jokie darbo nei tu, nei tavo sūnus ar duktė, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo galvijai, nei ateivis, gyvenantis tavo gyvenvietėse. Juk per šešias dienas VIEŠPATS padarė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas juose, bet septintąją dieną ilsėjosi. Todėl VIEŠPATS septintąją dieną palaimino ir pašventino“ (Iš 20:8-11).

Katekizme nenurodyta, kad sabata – septintoji savaitės diena – yra tikroji šventa ramybės diena. Daugelis žmonių žino, kad Jėzus mirė penktadienį. Tą dieną Biblija vadina pasirengimo diena, t.y. diena prieš sabatą (Mk 15:42-43). Sekanti diena vadinama sabata (šabu). Pagal Bibliją septintoji diena yra paskutinė savaitės diena. Kai Jėzus gulėjo kape, Jo mokiniai ilsėjosi, kaip liepia Įstatymas (Lk 23:53-56). Sekanti po sabatos diena buvo sekmadienis. Biblijoje sekmadienis vadinamas pirmąją savaitės diena. Šią dieną Jėzus prisikėlė iš kapo (Mk 15:42-47, Mk 16:1-6).

Visi, perskaitę šias eilutes, aiškiai supras, kad sekmadienis – pirmoji savaitės diena, o sabata (šabas) – septintoji. Pagal Bibliją sabata yra poilsio diena. Visi, kurie vadina save krikščionimis, turėtų laikytis Jėzaus poilsio dienos, nes pats Jėzus padarė sabatą ramybės diena. Biblija sako: „Visa per Jį atsirado“ (Jn 1:3). Biblijoje aiškiai parašyta: „Žmogaus Sūnus yra ir šabo Viešpats“ (Mk 2:28). Šis tekstas atskleidžia, kad sabata skirta žmogui. Daugelis mano, kad sabata buvo skirta tik žydams. Tą patį požiūrį mes randame naujos ekumeninės 2011 metų leidimo Biblijos išnašose. Bet tai netiesia! Sabatą Dievas sukūrė pasaulio

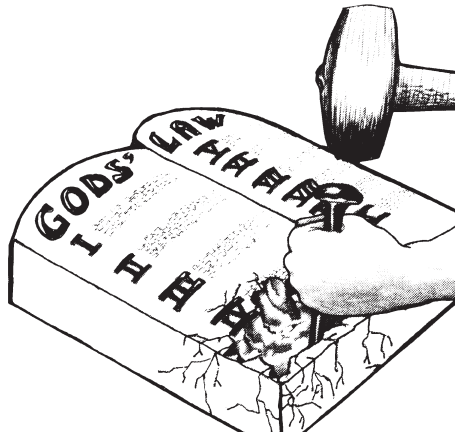
pradžioje. Biblijoje rašoma, kad Dievas sukūrė pasaulį per šešias dienas ir ilsėjosi septintąją dieną – sabatą. Tad sabata, o ne sekmadienis, atsirado kaip poilsio diena, sukūrus pasaulį, o ne tada, kai Jėzus prisikėlė. Jėzus prisikėlė pirmąją, o ilsėjosi septintąją savaitės dieną. Kristus negalėjo ilsėtis dvi dienas iš eilės, t.y. septintąją ir pirmąją savaitės dienas. Jėzus ilsėjosi kape sabatos dieną ir prisikėlė pirmąją savaitės dieną – sekmadienį. Tą pačią dieną, t.y. pirmąją savaitės dieną, Jis pradėjo dirbti – kurti mūsų žemę.

Šventajame Rašte nenurodyta, kad

įsakymai skiriasi. Bažnyčios vadovai padalino dešimtą įsakymą į dvi dalis, išmetė antrąjį įsakymą ir pakeitė ketvirto įsakymo tekstą apie poilsio dieną. Galbūt tai pati didžiausia apgaulė žmonijos istorijoje. Vis dėlto daug žmonių tiki, kad Katalikų bažnyčia yra krikščioniška. Tačiau krikščionis turėtų sekėti Kristumi ir nekeisti to, kas parašyta Biblijoje, kaip tai padarė Katalikų bažnyčia. Mes pritariame Liuteriui ir kitiems reformatoriams, aiškiai mačiusiems, kad popiežius turi antikristo bruožų. Martynas Liuteris rašė: „Anksčiau aš sakiau, kad popiežius yra yra Kristus vietininkas žemėje, dabar tvirtinu, kad jis yra mūsų Viešpaties priešas ir velnio apaštalas“ (D'Aubigné, 7 t., 6 sk.). Kai popiežiaus bulė pasiekė Liuterį, šis pasakė: „Aš neapkenčiu ir nepriimu jos, nes ji yra

Liuteris popiežiaus bulę uždega Reformacijos ugnį.

Jėzus liepė nebešvęsti sabatos, septintosios savaitės dienos, bet švęsti sekmadienį, pirmąją savaitės dieną. Jei Jis būtų norėjęs tai pakeisti, būtų apie tai aiškiai pasakęs. Kristus turėtų pakeisti ir Dešimt įsakymų, aiškiai liepiančių švęsti sabatą. Be to, Dievas ir pats Jėzus nesikeičia. Biblija skelbia: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius“ (Hbr 13:8), „Aš esu Viešpats, ir aš nesikeičiu“ (Mal 3:6), „Žolė nudžiūsta, gelė nuvysta, bet Dievo žodis tveria amžinai“ (Iz 40:8).

Katalikų bažnyčia pakeitė šabo dieną. Romos katalikų tikėjimo mokyme skaitome:

Klausimas: Sabata – kokia tai diena?

Atsakymas: Sabata yra šeštadienis.

Klausimas: Kodėl mes švenčiame sekmadienį vietoje sabatos?

Atsakymas: Mes švenčiame sekmadienį vietoje sabatos todėl, kad Katalikų bažnyčia Visuotiniame Laodikejos susirinkime (336 metais) nusprendė pakeisti sabatą sekmadieniu.

Klausimas: Ar jūs galite įrodyti, kad bažnyčia turi teisę keisti įsakymus?

Atsakymas: Šiuolaikiniai religijotyrininkai sutinka, kad jei bažnyčia neturėtų tokios valdžios, negalėtų to padaryti. Ji negalėtų įsakyti švęsti pirmąją savaitės dieną vietoj pašventintos septintosios dienos - šeštadienio, šabo. Šis pakeitimas nepagrįstas Šventuoju Raštu.

(„Doktrininis katekizmas“, 174 psl. ir „Atsivertusiojo katalikų doktrinos katekizmas“, 1977 m., 50 psl.)

Atkreipiame dėmesį, kad sekmadienis (angl. Sunday) reiškia „saulės diena“, o ne „Kristaus prisikėlimo diena“. Imperatorius Konstantinas pats pirmas išleido įsakymą apie tai, kad sekmadienis yra poilsio diena. Tai įvyko 321 m. kovo 21 d. „Palaimintą saulės dieną visi teisėjai ir žmonės, gyvenantys miestuose, ilsėsis, visos dirbtuvės bus uždarytos, o gyvenantys kaimo vietovėse gali visiškai laisvai dirbti žemės ūkio darbus“ („Krikščionių bažnyčios istorija“, 5-as leid., 3 t., 380 psl.).

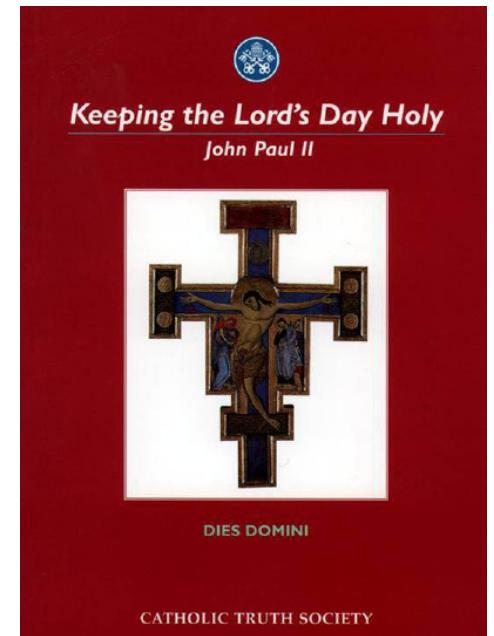
Testamento suklastojimas

Akivaizdu, kad Katalikų bažnyčia suklastojo Testamentą. Įprastai testamentas surašomas, kol žmogus dar gyvas. Žmogui mirus, testamentas įsigalioja, ir niekas negali pakeisti jame nė vieno punkto. Tai padarius, testamentas taptų klastote. Ir būtent taip pasielgė Katalikų bažnyčia. Ji suklastojo Testamentą, pakeitusi po Jėzaus Kristaus mirties Dešimt Dievo įsakymų, taip pat ir sabatą. Žinome, kad ji suklastojo Įstatymą, praėjus 300 metų po Kristaus

mirties. Turbūt tai pati didžiausia klastotė per visą istoriją, ir šis nusikaltimas įrašytas dangaus knygose.

Šio veiksmo pasekmės buvo didžiulės. Ši apgaulė suklaidino milijonus žmonių. Mes užjaučiame šiuos žmones, nes jie buvo suklaidinti: patikėjo kunigais, nes galvojo, kad šie skelbia tiesą – Dievo žodį. Laikas atskleisti Katalikų bažnyčios apgavystę ir vykdytus persekiojimus, kad vyrai ir moterys atmestų bažnyčios mokymą, prieštaraujantį Biblijai. Popiežius Jonas Paulius II savo knygos „Dies Domini“ (išleistos 1998 m. gegužės mėn.) 63 punkte rašė: „Štai kodėl krikščionys, kviečiami skelbti Kristaus laimėtą laisvę krauju, manė, kad jie turi įgaliojimus perkelti Sabatos reikšmę į Prisikėlimo dieną“. Popiežius taip pat patvirtino, kad „dvasinis bei ganytojiškas sekmadienio turtas mums duotas pagal Tradiciją“. Ar pastebėjote netikslumų popiežiaus formulavime? Popiežius atvirai pripažįsta, kad sabata buvo pakeista sekmadieniu. Katalikų bažnyčia jautėsi turinti įgaliojimą atlikti šį pakeitimą. Savo autoritetą jie iškelia aukščiau Biblijos. Jie jautėsi galintys pakeisti poilsio dieną. Dauguma keistų ir nesuprantamų sprendimų priimami, remiantis jausmais.

Popiežius taip pat pripažįsta, kad sekmadienio, tapusio poilsio diena, šventimas kilo iš Tradicijos. Kodėl kitos denominacijos, kaip Katalikų bažnyčia, negalėtų pripažinti, kad sekmadienio šventimas yra Tradicija? Katalikų bažnyčia įvykdė nusikaltimą, pakeitusi sabatą prisikėlimo diena. Iš tikrųjų ji neturėjo teisės to padaryti, bet nors pripažįsta tai padariusi. Teismo dieną bus žinoma, ar mes ne tik išpažinome savo nuodėmes, bet ir ar norėjome atgailauti ir eiti Dievo keliu. Išminčius Saliamonas rašė: „Visa tai

išklausius, paskutinis žodis būtų toks: bijok Dievo ir laikykis jo įsakymų, nes tai saisto visą žmoniją. Juk Dievas kiekvieną pašauks atsakyti už darbą, net slaptą – ir gerą, ir blogą“ (Mok 12:13-14).

Peržvelkime citatas iš katalikų šaltinių: „Katalikų bažnyčia prieš daugiau nei tūkstantį metų, kai dar neegzistavo protestantai, pasinaudoję savo dieviškąja misija, pakeitė sabatą sekmadieniu“ (Catholic Mirror, 1893 m. rugs.). „Sekmadienis yra mūsų valdžios ženklas... Bažnyčia yra aukščiau Biblijos, ir tai įrodo sabatos (sekmadieniu) pakeitimas“ (Catholic Record, London/Ontario, 1923 m. rugs. 1 d.). Tai patvirtina, kad Katalikų bažnyčia pripažįsta savo viršenybę prieš Bibliją. Ji tvirtina, kad turi dieviškąją autoritetą pakeisti laiką ir įstatymus (Dan 7:25). Ji pasisavino autoritetą, o tai prieštarauja Dievo žodžiui.

Jėzus, gundomas velnio, citavo Dievo žodį: „Juk parašyta“ (Mt 4:10). Jis išskėlė Šventojo Rašto autoritetą. Tas, kuris nepripažįsta Biblijos autoriteto, bet iškelia savąjį, iš tiesų neturi autoriteto, nes tiesa yra Dievo žodyje.

Kai kas teigia, kad apaštalai pradėjo švęsti vietoj sabatos sekmadienį Jėzaus prisikėlimo atminimui. Tačiau Biblija nemini tokio pakeitimo. Mes nerasime Šventajame Rašte vietų (net ir toliau nurodytose aštuoniose eilutėse), kurios parodytų, kad krikščionys pradėjo švęsti pirmąją savaitės dieną vietoj sabatos (Mt 28:1, Mk 16:2, 16:9, Lk 24:1, Jn 20:1, 20:19, Apd 20:7, 1 Kor 16:2). Priešingai, Apaštalų darbų knygoje mes skaitome, kad apaštalai ir toliau šventė sabatą, kaip juos to mokė Jėzus (Apd 13:14-15, 13:42-44, 16:12-13, 17:1-2, 18:3-4).

Trento taryba

Trento taryba (1545-1563m.) buvo autoritetingiausia Katalikų bažnyčios istorijoje. Šios tarybos tikslas – bažnyčios doktrinų įtvirtinimas kaip atsakas į protestantų erezijas (Katalikų enciklopedija, XV t., 13 str. „Trento taryba“). Šiame susirinkime vyko ilgi ir karšti debatai dėl Bažnyčios Tradicijos santykio su Biblijos autoritetu. Galutinis sprendimas buvo priimtas per paskutinį susitikimą. Pabrėžiame, kad Tradicijai buvo suteiktas pranašumas prieš Bibliją, dėl to buvo pakeista sabata (poilsio diena). Nuspręsta, kad šis pakeitimas yra įrodymas, jog Bažnyčia valdo Bibliją. „Galiausiai... visos dvejonės buvo panaikintos. Redžio arkivyskupas pasakė kalbą, kurioje jis atvirai pareiškė, kad Tradicija yra aukščiau

Šventojo Rašto. Todėl Bažnyčios autoritetas negalėjo būti susietas su Rašto autoritetu, nes Bažnyčia apipjaustymą pakeitė krikštu, sabatą – sekmadieniu ne pagal Kristaus įsakymą, bet savarankiškai, pasinaudojusi savo autoritetu“ (J.H Holtzman, „Kanonas ir tradicija“, atspausdinta Liudvigsburge, Vokietijoje, 1859 m., 263 p.).

Dabar priartėjome prie esmės. Protestantai ir reformatoriai sakė ir tebesako, kad jie Šventąjį Raštą laiko savo tikėjimo pagrindu, autoritetu ir pamatu. Katalikų bažnyčia kaltina protestantus, kad šie nelaiko Šventojo Rašto savo autoritetu, nes švenčia pirmąją biblinės savaitės dieną (sekmadienį), tuo tarpu Biblija nurodo sabatos, septintosios dienos, šventimą. Tuo jie vieningi su katalikais. Pastarieji sąžiningai pripažįsta, kad pakeitė sabatą sekmadieniu – septintąją dieną pagal Šventąjį Raštą pirmąją savaitės dieną. Katalikai kritikuoja protestantus ir reformatorius, nes šie teigia, kad laikosi Biblijos, o iš tiesų laikosi katalikų tradicijos, švęsdami pirmąją pagal Šventąjį Raštą savaitės dieną. „Protestantams liko tik vienas kelias. Jie turi remtis „tik rašytiniu žodžiu“ – Biblija ir tik Biblija. Dar nevelu protestantams grįžti prie savo šaknų. Ar jie to nori? Ar jie tvirtai remsis protestantizmu? O gal jie nori ginti nepagrįstą, prieštarinę, pragaištingą poziciją – remtis Katalikų bažnyčios autoritetu? Ar jie švęs Viešpaties sabatą, septintąją savaitės dieną, ir gyvens pagal Raštą? Ar visgi jie laikysis sekmadienio pagal Katalikų bažnyčios Tradiciją?“ (Catholic Mirror, 1893 m rugs. 2, 9,16-23 d., traktatai „Romos iššūkis“).

Brangus drauge! Kokią poziciją šioje situacijoje užimsi Tu?

Martynas Liuteris išdrįso prieštarauti ir priešintis Katalikų bažnyčiai, kurią vėliau paliko. Tačiau jis neturėjo aiškaus suvokimo, kad Dievo Įstatymas, taip pat ir sabata, buvo pakeisti. Tie, kurie buvo pasiryžę tęsti Reformacijos darbą, turėjo pranokti Liuterį, bet susivienijo su Roma. Protestantai pasirinko klaidingą kelią poilsio dienos atžvilgiu. Jie priėmė katalikų Tradiciją ir todėl nesugebėjo pasiekti savo tikslo – laikyti Bibliją vieninteliu tikėjimo ir mokymo pagrindu. Protestantai palaipsniui susivienijo su Roma, nes atmetė tiesą. Šis kompromisas ir susijungimas įtvirtintas, švenčiant 500 metų jubiliejų, užmirštant atskilimą nuo Katalikų bažnyčios. Vienybė (su nedidelėmis išimtimis) egzistuoja, nes nebėra realių protestantų; protestantai vadovaujasi Biblija ir tradicijomis, kaip ir Katalikų bažnyčia.

Dabar galime pažvelgti į Romos tradicijas, prieštaraujančias Biblijai, kurias perėmė Liuteronų ir kitos protestantiškos bažnyčios:

1. Beveik visos bažnyčios perėmė sekmadienio, kaip poilsio dienos, šventimo tradiciją, prieštaraujančią Biblijai. Remiantis Šventuoju Raštu, Jos švenčia pirmąją savaitės dieną vietoj septintos dienos – sabatos.

2. Daugelis bažnyčių vietoj krikšto pagal tikėjimą perėmė kūdikių krikšto tradiciją, nepagrįstą Šventuoju Raštu.

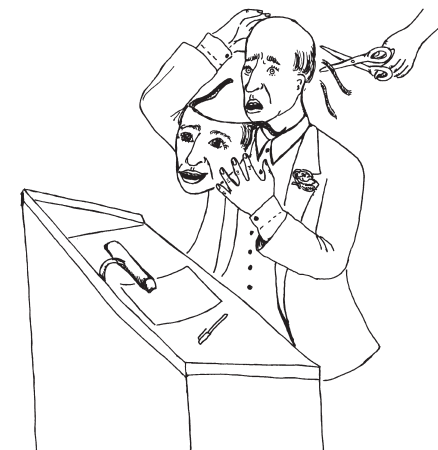
3. Kai kurios bažnyčios įvedė tradiciją, nepagrįstą Šventuoju Raštu, t.y. 14-15 metų jaunuoliai patvirtina savo

tikėjimą, kurį jie priėmė nesavarankiškai, t.y. „pakrikštyti“ kūdikystėje.

Kokių stiprų ir rimtą išpėjimą Jėzus siunčia tiems, kurie apgavo kitus? Jėzus sakė: „O kas papiktintų vieną iš šitų mažutėlių, kurie mane tiki, tam būtų geriau, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užkabintas jam ant kaklo ir jis būtų paskandintas jūrų gelmėse... vargas tam žmogui, per kurį papiktinimas ateina“ (Mt 18:6-7).

Išvados

Žvelgdami iš laiko perspektyvos matome, kad Reformacija nepasiekė savo tikslo, nes reformatoriai nesirėmė Biblija kaip vieninteliu autoritetu. Reformacijos ir protestantizmo atstovai patys švenčia pirmąją savaitės dieną – sekmadienį.

Daugelis mano, kad Reformacija baigėsi po Liuterio, tačiau ji turi tęstis iki laikų pabaigos. Liuteris atliko didžiulį darbą, skleisdamas šviesą, gautą iš Dievo,

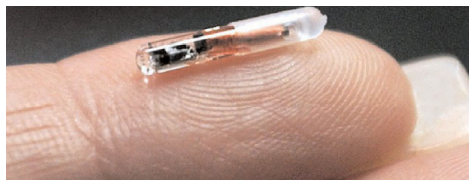
tačiau jis negavo visos šviesos, kurią pasaulis turėjo gauti. Vėliau nauja šviesa buvo išlieta per Šventąjį Raštą ir atskleistos naujos tiesos.

Kas nutiko reformatoriams, tikintiems Šventuoju Raštu? Šiandien mums reikalingi nauji reformatoriai – daug naujų reformatorių. Žmonės turi pamatyti klaidingus mokymus, egzistuojančius daugelyje bažnyčių. Žmonės turi išgirsti aiškia ir teisingą mūsų laikmečio Biblijos žinią, randamą Apieškimų knygoje (Apr 14:6-12; 18:4). Kas kovos už Dievą taip drąsiai, kaip Martynas Liuteris?

Šiandien, atrodo, visos pasaulio blogio jėgos laimi. Biblija atskleidžia, kokios jėgos veikia prieš Kristų, o kokios yra Jo pusėje (Apr 17:12-14). Šios Šventojo Rašto eilutės patvirtina, kad Dievas viską kontroliuoja ir nustato ribas. Esantys Jo pusėje nugalės didžiojoje reformacijos kovoje, kuri tęsis iki laikų pabaigos!

Paskutinis didžiulis išbandymas

Biblija nurodo, kad paskutinis išbandymas mūsų planetoje bus prieš antrąjį Jėzaus Kristaus atėjimą. Biblija taip aprašo šį išbandymą: „Jam leista suteikti žvėries

atvaizdui dviasią, idant žvėries atvaizdas imtų kalbėti ir įsakyti, kad visi, kurie atsisakys pagarbinti žvėries atvaizdą, būtų žudomi. Jis verčia visus, mažus ir didelius, turtuolius ir vargšus, laisvuosius ir vergus, pasidaryti ženklą ant dešinės rankos arba ant kaktos, kad niekas negalėtų nei pirkti, nei parduoti, jei neturės to ženkle – žvėries vardo ar jo vardo skaičiaus“ (Apr 13:15-17). Taigi, išbandymas bus toks: arba mes garbinsime Dievą, Kūrėją, arba garbinsime „žvėrį“ ir gausime jo „ženklą“. Norime atkreipti Jūsų dėmesį: kalba eina apie garbinimą, o ne apie mikroschemas. Daugelis mano, kad mikroschema yra žvėries ženklas. Mikroschemos kartu su elektronine sistema gali būti naudojami kaip kontrolės mechanizmas kontroliuojant tuos, kurie nepriims žvėries atvaizdo ir negalės nei pirkti, nei parduoti. Vietoj popierinių pinigų teks naudotis kortelėmis. Mikroschemos bus įmontuotos į korteles arba implantuotos žmogui, pavyzdžiui, po oda. Nesunku užblokuoti kortelę, tačiau tie, kurie nepriima žvėries ženkle, bus

naudžiami, jei nepaklus žemiškai valdžiai, ir jiems nebus leista nei pirkti, nei parduoti. Žvėries ženklas bus uždėtas ant kaktos arba ant rankos. Kakta simbolizuoja supratimą, o rankos – veiksmus ir darbus. Priekinėje galvos smegenų dalyje, kaktos srityje, priimami sprendimai. Taigi, žmogus gali arba priimti žvėries ženklą, arba atmesti – tai atskleis mūsų veiksmai. Šventojo Rašto ketvirtasis įstatymas mums aiškiai nurodo, ką garbinti – Dievą, kuris sutvėrė dangų ir žemę per šešias dienas ir septintą dieną ilsėjosi. Poilsio diena yra susijusi su garbinimu, kuris bus pagrindinis akcentas prieš antrąjį Kristaus atėjimą.

Mes gyvename tokiu metu, kai pasaulio lyderiai sutelkia dėmesį į pirmąją Biblijos savaitės dieną kaip poilsio, šeimos ir tarnavimo Dieviui dieną. Europoje labai aktyviai dirba „Europos sekmadienio aljansas“, siekdamas įtvirtinti sekmadienį kaip poilsio ir šeimos dieną. JAV yra keletas didelių religinių judėjimų, pavyzdžiui, Krikščionių koalicija ir Viešpaties dienos aljansas ir kiti, keliantys tą patį tikslą.

Sekmadienis, kaip poilsio diena, prieštarauja Dievo žodžiui ir Jo Dešimt įsakymų, kuriuose sakoma, kad mes turime garbinti Dievą tą dieną, kurią Dievas įsteigė kaip poilsio dieną – būtent Sabatą, septintąją dieną pagal Šventąjį Raštą.

Pasaulis greitai bus išbandytas: žmonės turės pasirinkti arba garbinti Tą, kuris sukūrė dangų, žemę, jūras ir viską, kas jose ir švęsti Dievo poilsio dieną, arba nusilenkti „žvėriui“ (popiežijai) ir gauti jo antspaudą. Anksčiau mes skaitėme Katalikų bažnyčios pareiškimus, kuriuose bažnyčios atstovai teigė, kad jie turi ženklą. Jie teigia, kad poilsio dienos pakeitimas yra ženklas, jog ji (bažnyčia) turi įgaliojimus keisti laiką ir įstatymus, taip pat įvesti naujas tradicijas, nes ji pakeitė poilsio dieną. Biblija nurodė, kad tai įvyks. Šventajame Rašte randame vietą, kurioje pasakyta, kad bažnyčia „sumanys pakeisti laikus ir įstatymus“ (Dan 7:25).

Matėme, kad sabata (šeštadienis) pakeista sekmadieniu. Dabar, kai Jūs tai žinote, kokiai valdžiai norėsite paklusti? Kokią savaitės dieną Jūs švęsite? Šis pasirinkimas turės didžiulę reikšmę – gyvenimo arba mirties pasekmes, nes Jūs jau žinote, ką atkritusi bažnyčia padarė su poilsio diena. Biblija skelbia: „Kas moka daryti gera ir nedaro, tas nusideda“ (Jok 4:17). Šis pasirinkimas – garbinti Dievą kaip Kūrėją ar „žvėrį bei gauti jo ženklą“ – lems Jūsų ateitį. Tai įvyks po to, kai „žvėries ženklas“ (sekmadienio šventimas) bus įteisintas įstatymu (Apr 13:15-16). Mes turime pasirinkti šiandien, nes nežinome, kiek gyvensime. Šiandien – išganymo diena! „Jei šiandien išgirsite jo balsą,

neužkietinkite savo širdžių” (Hbr 3:7-8). Jei mes nusprendėme sekti Kristumi šiandien, tai lengviau seksime Juo rytoj! Susikaupe apmąstykite šias Rašto vietas: „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų“ (Jn 14:15). „...mylime Dievą ir vykdome Jo įsakymus... O jo įsakymai nėra sunkūs“ (1 Jn 5:2-3), „Kas sakosi jį pažinęs, bet jo įsakymų nesilaiko, tas melagis, ir nėra jame tiesos. O kas laikosi jo žodžių, tas iš tiesų tobulai myli Dievą. Iš to ir pažįstame, jog jame esame“ (1 Jn 2:4-5), „Manosios avys klauso mano balso; aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane“ (Jn 10:27).

Paskutinis kreipimasis

Rašydami apie apgaulės, mes įspėjame ir atskleidžiame Katalikų bažnyčią kaip sistemą, kuri yra apipinta daugeliu paklydimų ir apgaulių, neturinčių nieko bendra su Dievo žodžiu. Nekritikuojame katalikų kaip individų. Mes sutelkiame dėmesį į Katalikų bažnyčios sukurtą sistemą ir ją palyginame su Dievo žodžiu. Viliamės, kad ši informacija padės tiek katalikams, tiek ir mums padaryti teisingas išvadas. Esame įsitikinę, kad sąžiningų ir nuoširdžių žmonių yra įvairiose konfesijose, taip pat ir Katalikų bažnyčioje. Daugelis perpras žmonių išgalvotas tradicijas ir tai, kas buvo padaryta su Dešimt Dievo įsakymų, ir atsiribos nuo klaidingų mokymų, kurie prasiskverbė į įvairias bažnyčias. Tikime, kad tie, kurie išeis iš šių bažnyčių, plačiai

liudys, užbaigdami Dievo darbą.

Šventasis Raštas kreipiasi į Babelėje (katalikybėje ir atkritusiame protestantizme) esančius Dievo žmones: „Išeik iš Babelės, mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų!“ (Apr 18:4). Ši ištrauka atskleidžia, kad Dievo žmonių yra Babelėje. Ar gali būti, kad dauguma Dievo žmonių šiandien yra Babelėje? Kai jie pamatys Dievo šviesą ir supras, kad buvo apgauti, kaip ir Martynas Liuteris, tada jų autoritetu taps Dievo žodis, ir jie seks paskui Biblijos kvietimą išeiti iš Babelės.

Jei Jūs esate bažnyčioje, kurioje skelbiamas bet kuris šioje brošiūroje minėtas Biblijai prieštaraujantis mokymas, tai išeikite iš tos bažnyčios, kad nebūtumėte teisiami kartu su nedorėliais (Apr 21:8). Negerai viena koja stovėti Babelėje, o kita – Dievo pusėje. Mes turime tvirtai stovėti abiem kojomis Dievo pusėje. Negalvokite, kad Jūs būsite išgelbėti, nes priklausėte tikinčiųjų daugumai. Biblijoje sakoma, kad pabaigoje bus likutis, kuris atvirai pripažins save Dievo tauta. Biblija apibūdina šį likutį keliais žodžiais: „**Čia pasirodo ištvėrė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo**“ (Apr 14:12). Ne savo, bet Dievo jėga jie gali tai padaryti (Fil 2:13). Čia kalbama apie ištikimąjį Dievo likutį paskutinių laikų pabaigoje. Likutis turi vieną suvokimą, kaip ir Jėzaus garbintojai Sekminių dieną (Gal 5:22). Jie turi Kristaus išmintį. Būkime visi likučio dalimi!

Daugiau informacijos šia ir kitomis temomis taip pat galite rasti tinklalapiuose:

www.amazingfacts.org

www.amazingdiscoveries.org

www.greatcontroversy.net/ www.didziojikova.lt

Draugiški sveikinimai nuo

Abel ir Bente Struksnes.

Vestrum kaimas 26, 2879 Odnas, Norvegija

El. paštas: abels@online.no

www.endtime.net

100 nemokamų knygų!

Pirmieji 100 skaitytojų gaus **dovanų knygą „Didžioji kova“**

Rašykite el. paštu: didziojikova@yahoo.com

arba tel.: +370 626 01581

GREGORIUS XIII·PONT·MAX

500 metų po Liuterio

**10 naujų tezių
ant bažnyčios
durų**